

NIEUWE AVONTUREN

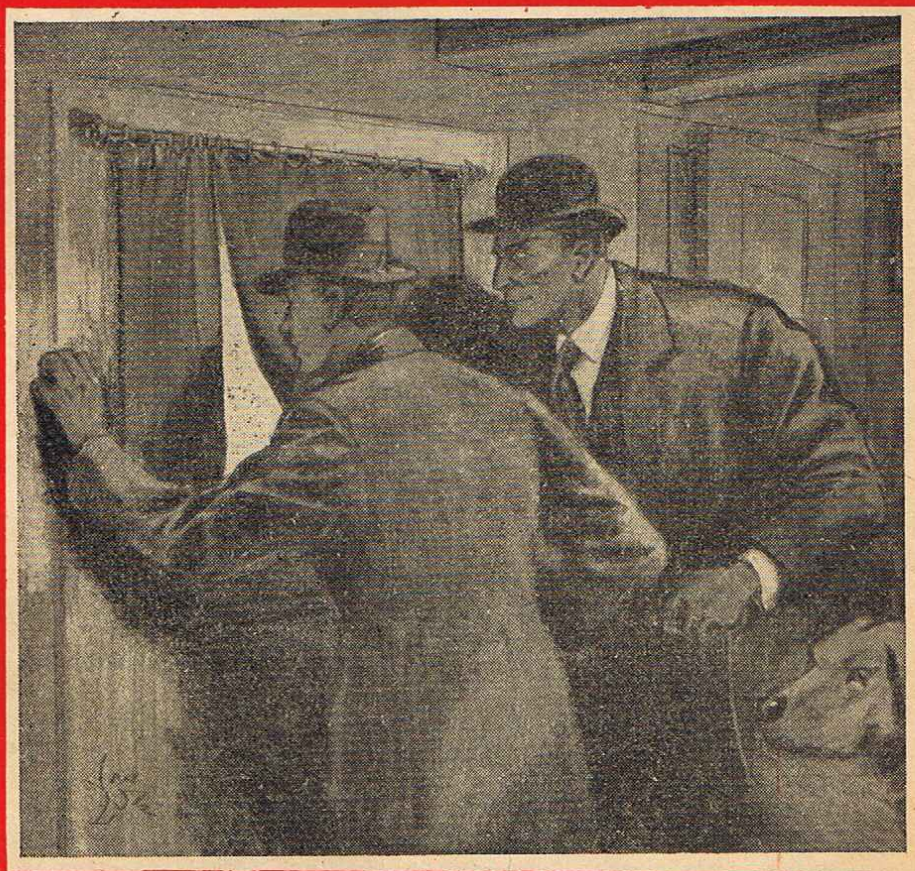
Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

SCHANDAAL IN DE GROTE WERELD

N° 2388

WEEKLIJKSE AFLEVERING

40 Ct

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Schandaal in de Grote Wereld

HOOFDSTUK I

EEN VERLOVING IN DE GROTE WERELD

Op een zeer warme avond in het begin van Juli, baadden verscheidene kamers en zalen van een groot huis in de Victoriastreet te Londen in een zee van licht.

Zelfs als men voor het hek stond, dat de tuin afsloot, die het grote e herehuis van de straat scheidde, kon men duidelijk het gewoel waarnemen van een groot aantal gasten, die zich door de helder verlichte zalen bewogen.

Hier en daar stond een venster open

en nu en dan, bij het opsteken van het frisse koeltje, bereikten de tonen van een orkest de voorbijgangers.

Van tijd tot tijd bleef een hunner staan om een blik te werpen op de in avondtoilet geklede heren en de gedecolleteerde dames.

Er scheen in het huis van de bankier Antony Simmonds een groot feest te worden gevierd.

Inderdaad, enige weken geleden reeds hadden de meeste grote bladen

de verloving aangekondigd van de bevallige dochter van de bankier met een veel belovend diplomaat, die nog aan het begin van zijn loopbaan stond, Paul Burton geheten.

Zoals gebruikelijk hadden de meeste Londense kranten van deze gebeurtenis in de grote wereld der hoofdstad uitvoerige beschrijvingen gegeven.

Zij hadden het aantal costumes opgesomd, dat het jonge bruidje op haar huwelijksdag dacht mede te nemen, zij hadden tot in onderdelen de juwelen beschreven, die haar vader haar ten geschenke had gegeven, ja zelfs hadden zij zich aan voorspellingen gewaagd betreffende de toekomst van de bruidegom op diplomatiek gebied.

Paul Burton was de enige zoon van een prominent Engels staatsman, die een groot deel van zijn diplomatieke loopbaan als gezant van zijn land te Parijs had vertoefd.

Wat het bruidje betreft, alle verslaggevers raakten niet uitgepraat over haar gratie.

Inderdaad, Maud Simmonds schitterde op die avond in al de glans harer jeugdige schoonheid.

Zij was gekleed in een wit satijnen japon, die haar slanke gestalte voortreffelijk deed uitkomen.

Met haar omstreeks dertig jaar, oude bruidegom, donker en met een schrandere gelaat, vormden zij een paar, dat de bewonderende blikken van alle gasten tot zich trok.

En toch, voor een nauwkeurig toeschouwer zou het hebben kunnen geschieden, alsof er een waas van zwaarmoedigheid over het jeugdig gelaat van het jonge meisje verspreid lag.

Een onbestemde trek van melancholie gleed nu en dan langs haar lief gelaat en dan schenen haar grote donkere ogen voor korte tijd onrustig door de zaal te dwalen.

Haar vader stond in een hoek van de grote balzaal druk te praten met enige beursvrienden.

Hij was een kleine man, van omstreeks zestigjarige leeftijd.

Zijn gitzwart haar was blijkbaar ge-

verfd, kort afgeknipt en daalde in een punt tot op het midden van zijn laag voorhoofd neer.

Hij had buitengewoon brede schouders voor zijn lengte, en liep enigszins gebogen.

Opvallend waren zijn lange armen en buitengewoon grote handen.

Zijn ogen waren klein en lagen diep in hun kassen.

Een sterk gebogen, scherpe neus deed zijn gelaat enigszins op dat van een havik gelijken.

Zijn dikke vingers schitterden van diamanten in de talrijke ringen die hij droeg.

Nu en dan bleef zijn blik, die rusteloos door de zaal dwaalde, een ogenblik op het gelaat van zijn dochter gevestigd, en dan verkregen zijn trekken eensklaps een geheel andere uitdrukking.

Zijn ogen verloren hun stekende blik, zij verkregen een tedere uitdrukking en zijn gelaat drukte een innige liefde uit voor zijn kind.

Soms was hij zelfs zodanig in de aanschouwing van zijn geliefde dochter verdiept, dat degene, met wie hij sprak, zijn woorden moest herhalen.

Het was omstreeks tien uur in de avond toen een lakei in de salon, waar een zuster van Antony Simmonds (zijn vrouw was sedert enige jaren overleden) de honneurs waarnam, de komst aankondigde van een nieuw paar gasten.

Luid klonk diens stem door het vertrek:

— Lord William Aberdeen en mijnheer Charles Brand.

De luide gesprekken in het vertrek gingen aanstonds tot gefluister over, want de binnentredenden behoorden tot de meest genoemde mannen in geheel Londen.

De eerste om zich zelfs wille, de tweede als diens onafscheidelijke vriend en medewerker, omdat daardoor ook op hem iets afstraalde van de roem van de grote philanthroop, die niet alleen in Londen, maar zelfs in geheel Engeland bekend was om zijn fabelachtige rijkdommen en het ongewone gebruik, dat

hij daarvan maakte.

Lord William Aberdeen was minstens zes voet lang.

Hij had een kaarsrechte houding, en ofschoon zijn haar reeds enigszins begon te grijzen, schitterden zijn ogen nog met al het vuur der jeugd.

Op zijn onbewogen, meestal strak gelaat, verscheen slechts zelden een glimlach als hij zich in gezelschap bevond, en het leek wel, alsof de monocle, die in zijn rechteroog geklemd was, daar door een zonderlinge speling der natuur was vastgegroeid.

Zijn metgezel was bijna een hoofd kleiner, jonger, met blozend gelaat, waarin grote blauwe ogen schitterden.

Weldra bewogen de beide heren, die met buitengewone smaak gekleed waren, zich ongedwongen te midden van het gezelschap.

Zij haastten zich de zuster van de gastheer te begroeten, wisselden enige beleefde woorden met haar en maakten toen weer plaats voor andere late gasten.

Vervolgens richtten zij hun schreden naar de balzaal, waar het nu zeer druk was.

Ook hier waren dadelijk aller ogen op Lord William Aberdeen gevestigd.

Hij scheen zich hiervan echter niets aan te trekken, en richtte zijn schreden aanstonds naar Maud Simmonds, die tijdens een pauze met een paar vriendinnen stond te praten.

Aanstonds verliet het jonge meisje de dames, om de hooggeschatte gast enkele schreden tegemoet te gaan en hem beide handen toe te steken.

— Wat doet het mij een genoegen, dat gij gekomen zijt, mylord, riep zij uit. Men had mij verteld, dat gij niet gaarne in gezelschap vertoeft en liefst als een soort kluizenaar zoudt leven.

— Als men dat zegt, Miss Maud, dan heeft men misschien niet geheel en al ongelijk, ofschoon het toch iets overdreven is. Ik had echter bijzondere redenen op dit feest tegenwoordig te zijn, zo voegde hij er aan toe, terwijl er een zonderlinge, nauw merkbare glimlach over zijn gelaat gleed.

— Gij komt toch, hoop ik, met mijn

vader niet over zaken spreken, mylord? riep het jonge meisje verschrikt uit.

— Neen, daarvoor is het nu, geloof ik, niet de aangewezen tijd, antwoordde Raffles, zonder dat het vreemde glimlachje van zijn lippen week. Ik kom eigenlijk meer om dit fraaie huis, dat uw vader nog niet lang geleden gekocht heeft, eens wat beter te bekijken.

— Dus mijn persoontje schijnt u minder belang in te boezemen? zei het jonge meisje met een pruillipje, terwijl zij de edelman een blik uit haar schone ogen toewierp.

— Het spreekt vanzelf, miss, dat gij in het kostbaarste huis steeds de schoonste parel zoudt blijven, hernam Zijne Lordschap, terwijl hij een hoffelijke bulging maakte, maar even koel en afgemeten, alsof hij tegen een wildvreemde sprak.

Het meisje schudde onmerkbaar het hoofd en mompelde in zich zelf:

— Koud als ijs. Zou hij dan nooit eens ontdooien?

Charles Brand had zich gedurende dat toneeltje op een bescheiden afstand gehouden.

Hij voegde zich weer bij zijn vriend, en beiden begaven zich naar een hoek van de zaal, vanwaar zij het gewoon gemakkelijk konden gadeslaan, terwijl zij zelf niet al te veel in het oog vielen.

Zwijgend bleven zij enige tijd het dansen gade slaan.

— Wil jij ook niet eens een dansje maken, Charles? vroeg Lord Aberdeen eindelijk op gedempte toon.

— Neen, ik blijf liever in je nabijheid, antwoordde de jonge man even zacht.

— Nu, er valt genoeg te zien, hernam Lord Aberdeen. Er bevindt zich op dit ogenblik in deze zaal zeer veel rijkdom, domheid, pronkzucht, maar ook enige geest.

— Om van de schoonheid maar te zwijgen, voegde Brand er aan toe. Hoe vind je de dochter des huizes?

— Een zeer bevallig meisje, antwoordde Raffles tamelijk onverschillig.

— Maar je zegt dat op een toon, alsof je het niet meent, riep Brand verontwaardigd uit. Ik vind haar werke-

lijk zeer lief, alleen schijnt het mij toe, alsof er een waas van melancholie over haar gelaat verspreid ligt.

— Nu, goed dan, hernam zijne lordschap, terwijl er een flauwe glimlach om zijn dunne lippen verscheen, ik wil wel erkennen dat zij een zeer knap gezichtje heeft. Ik ga zelfs verder en wil toestemmen, dat haar aanstaande een benijdenswaardig mens is, en niet alleen om de rijkdommen die hem te wachten staan. Ik moet je echter eerlijk bekennen, dat de vader mij op dit ogenblik wel zoveel belang inboezemt als de dochter.

— En toch is onze goede vriend Simmonds een alles behalve knap man, fluisterde Charles.

— Zeg maar gerust, dat hij een gezicht heeft om kleine kinderen mee naar bed te jagen.

— Is hij werkelijk zo vermogend als men beweert, Edward? vroeg Brand op gedempte toon.

— Hij kent zijn eigen rijkdom niet.

— Heeft hij dat op de beurs en in zijn bankzaak verdiend?

— Dat denk ik wel. Voor zover ik weet woont hij reeds twintig jaar hier in Londen.

— Waar komt hij eigenlijk vandaan?

— Ik heb indertijd gehoord, dat hij in Australië heeft gewoond, voor hij naar Engeland kwam. Maar het fijne weet ik er niet van. Dat interesseert mij trouwens minder. De hoofdzaak is voor mij, dat hij een zeer groot fortuin heeft, waarschijnlijk op niet al te eerlijke manier verworven, en dat ik hem daarvan zal trachten te ontdoen, tenminste van een flink gedeelte ervan.

Hoe kwam het, dat Lord Aberdeen deze zonderlinge woorden kon uitspreken, zonder dat zijn vriend Charles Brand zelfs maar met de ogen knipperde? Het antwoord luidt: omdat achter het mom van Lord William Aberdeen zich niemand anders dan Lord Edward Lister verborg, anders genaamd John Raffles, de Grote Onbekende, de wanhoop van heel Scotland Yard en in het bijzonder van Hoofdinspecteur Baxter.

Juist op het ogenblik dat Lord Aberdeen deze laatste opmerking maakte,

was er een bediende op de drempel van de deur van de balzaal verschenen, die zoekend rondkeek.

Eindelijk scheen de man te hebben gevonden, wat hij zocht, want hij ging op de heer des huizes toe, die op nauwelijks tien pas afstands van de deur stond en bleef daar bescheiden wachten totdat de bankier hem in het oog had gekregen.

Deze wendde zich toen naar de bediende en scheen hem te vragen wat hij wilde.

De bediende sprak slechts enkele woorden, maar deze schenen een buitengewone uitwerking op de bankier uit te oefenen.

Zijn gelaat was ineens asvaal geworden.

Maar daarop scheen hij zich te herstellen en gaf de bediende snel een bevel.

Hoe kort dit toneeltje ook had geduurd, Lord Aberdeen had er geen enkel onderdeel van gemist.

Zijn scherpe ogen staarden nog steeds naar de deur, waarachter de bankier verdwenen was.

Toen wendde hij zich tot zijn metgezel en zei zacht:

— Onze brave vriend schijnt daar een boodschap te hebben gekregen, die hem alles behalve genoeg deed, amice.

— Genoegen? herhaalde Brand. Zeg maar gerust dat de man er uitzag alsof hij de duivel in levende lijve had gezien. Wat zou hem in 's hemelsnaam zo hebben kunnen ontroeren?

— 't Is moeilijk te zeggen, antwoordde Lord Aberdeen zachtjes, maar ik vermoed, dat de bediende, hem een of andere bezoeker heeft aangekondigd, wiens naam hem zo heeft doen ontstellen. Het was mij veel waard als ik de naam van die bezoeker kende.

De beide vrienden waren onder het spreken langzaam naar de grote deur gelopen, maar het duurde enkele minuten alvorens zij deze bereikt hadden, zo vol was het in de grote balzaal.

Juist toen zij daar waren, werd de deur geopend en trad de gastheer binnen.

Zijn gelaat was nog altijd zeer bleek,

en hij had een zakdoek in de hand, waarmee hij zijn voorhoofd bette. Het leed geen twijfel, dat Simmonds nog steeds ten prooi was aan een hevige opwinding.

Lord Aberdeen trok zijn vriend snel mede in een hoek van het vertrek en zei toen fluisterend:

— Dit is een goede gelegenheid, om het huis eens te gaan verkennen, amice, ga mee.

Ook op de rez de chaussée waren alle vertrekken helder verlicht.

Nu en dan ontmoetten zij een bediende, die met een blad met verversingen de trap opging.

Zij bereikten een reeks in elkander lopende vertrekken, waarvan alle deuren wijd open stonden en konden dus ongehinderd binnengaan.

Trouwens waren zij niet de enige bezoekers, want het bleek nu, dat een aantal andere gasten, onder geleide van de butler die als gids fungeerde het gehele huis bezichtigden.

Op deze verdieping bevonden zich een met overdadige weelde ingerichte schilderijenzaal, een buitengewoon fraaie bibliotheek, die enige duizenden boeken bevatte, welke echter blijkbaar zelden of nooit ter hand werden genomen, de particuliere werkkamer van Antony Simmonds, een in Arabische stijl gemeubelde rookkamer en nog een paar andere vertrekken.

Lord Aberdeen had met zijn geoefende blik al gauw gezien, waar het zwakke punt in de vesting lag.

De werkkamer bevond zich namelijk

geheel aan het einde van de vertrekkenreeks, en het moest niet zo moeilijk zijn, er van de tuinzijde in door te dringen, daar zich hier twee grote ramen bevonden, die weliswaar met een luik gesloten schenen te kunnen worden, een omstandigheid echter, die voor een man als hij geen bezwaar kon opleveren.

Bovendien kwam dit vertrek met een deur uit op de brede gang, die blijkbaar midden door het huis liep en de twee rijen vertrekken van elkander scheidde.

Brand zag hoe zijn vriend van tijd tot tijd tevreden knikte en enige woorden van voldoening scheen te mompelen.

Toen zij zich na een half uurtje weer naar de balzaal begaven schenen er reeds enige gasten te zijn vertrokken, want het was minder vol en minder warm in de zaal.

Nauwelijks hadden de beide vrienden een glas champagne weten te bemachtigen, toen de deur weer geopend werd, en Antony Simmonds binnen trad, nog steeds buitengewoon bleek, terwijl hij nog steeds de zakdoek nu en dan met een haastig gebaar naar het voorhoofd bracht.

De Grote Onbekende wierp een blik op zijn metgezel en fluisterde toen:

— Ik zou wel eens willen weten welk avontuur ons aanstaand slachtoffer in dat half uur heeft beleefd.

— Hoe zo? vroeg Brand.

— Wel, de man ziet er uit, alsof hij zoëven een onderhoud heeft gehad met Beëlzebub in eigen persoon.

HOOFDSTUK II

EEN REEKS INBRAKEN

Twee dagen waren sinds het verlovingsbal ten huize van de bankier verstreken.

Het was op de ochtend van de derde dag, dat Charles Brand een lichte kreet van verbazing slaakte, terwijl hij van de « Times » opkeek, welke hij in de hand hield en zijn vriend met enige

ongerustheid in zijn ogen aankeek.

De beide vrienden zaten aan het ontbijt, in de eetkamer, waarvan de ramen op het park uitzagen.

Raffles beantwoordde de blik van zijn vriend met een vragend gebaar en zei toen spottend:

— Wat is er aan de hand? Je wilt

toch niet zeggen, dat er iets in onze deftige «Times» staat, waarvan een man als jij kunt schrikken.

— Schrikken is nu juist het woord niet. Toch ben ik wel wat verbaasd, en ook een weinig ongerust.

— Waarover?

— Er is ingebroken bij Simmonds.

— Maar dat is vrij onaangenaam, riep Raffles uit. Ik wilde wel, dat men zich niet met mijn zaken bemoeide.

— Hoor eens, Edward, riep Brand lachend, dan zou je verstandig hebben gedaan, als je een advertentie in de bladen had doen opnemen, waarin ongeveer het volgende te lezen stond:

«John Raffles is voornemens deze dagen in te breken bij de bankier Antony Simmonds. In verband hiermede verzoekt hij eventuele gegadigden beleefd, zich van inmenging te onthouden. Hij is te zijner tijd gaarne bereid deze inschikkelijkheid met een contra beleefdheid te beantwoorden.» Maar je hebt dit niet gedaan, en zo heb je eigenlijk niet het recht je te beklagen.

— Alles goed en wel, maar nu heeft men mij het gras voor de voeten weggemaaid. De heren zullen wel niets voor mij hebben overgelaten.

— Pardon, daarin vergis je je toch. Ze hebben integendeel niets meegenomen, tenminste als wij ons niet vergissen door hier in het meervoud te spreken. Hoofdinspecteur Baxter van Scotland Yard tenminste gelooft, dat het er maar één is geweest.

— Heeft hij een spoor gevonden?

— Helemaal niet. En omdat hij dat niet gedaan heeft, gelooft hij, dat jij de dader bent.

Raffles schudde afkeurend het hoofd.

— Het gaat met de geestesgesteldheid van onze goede hoofdinspecteur hard bergafwaarts, bromde hij toen. De ongelukkige schijnt overal de Grote Onbekende te zien.

— Ik weet niet of hij de manie wel zover drijft, riep Brand uit. Maar in dit geval is hij vast overtuigd, dat het jouw werk was.

— Wat een vervelende vent, riep Raffles op verontwaardigde toon. Hoe kan hij in 's hemelsnaam zeggen, dat ik hier

de hand in heb gehad, als er niets is meegenomen. Ik zou in staat zijn om hem wegens een grove belediging op een tweegevecht te dagen. De inbrekers zijn dus waarschijnlijk tijdens hun werk overvallen?

— Misschien wel, antwoordde Brand, want de werkkamer van Simmonds was geheel en al onderste boven gehaald. Men kon zien, dat er iemand aan de gang was geweest, die alle kasten en laden naar geldswaarde onderzocht had.

— En was er niets?

— Jawel, er lag wat papiergeld in een der opengebroken laden van de schrijftafel.

— Nu, dan is de man tenminste niet geheel en al platzak weggegaan, antwoordde Raffles.

— Ik moet je tegenspreken, merkte Brand op kalme toon op. De biljetten lagen namelijk alle onaangeroerd in de lade...

Nu was het de beurt van Raffles, om een lichte kreet van verbazing te slaken.

— Dat is heel zonderling, zei hij.

— Nietwaar? Nu zul je mijn uitroep van daareven beter begrijpen.

— Veel beter althans dan de handelwijze van deze wonderlijke inbreker, die ergens binnendringt, een gehele kamer onderste boven haalt, eindelijk een lade vindt, waarin wat van waarde ligt, en dat moois kalm onaangeroerd liggen laat. Je zult met mij eens zijn, dat dit voor een beroepsdief al héél eigenaardig is.

De beide vrienden zwegen een ogenblik.

Toen hernam Raffles:

— En geen enkel spoor zeg je? Geen aanwijzing? Geen achtergelaten voorwerp?

— Niets van die aard.

— Zijn er geen andere kamers door de inbreker bezocht? want ik heb een voorgevoel dat het er slechts één is geweest.

— Neen, hij is nergens anders geweest dan in die werkkamer.

— Wonderlijk. Wonderlijk, bromde Raffles in zich zelf, terwijl hij zijn kopje thee leeg dronk.

Toen vroeg hij levendig:

— Staat er niets in de «Times» van onze vriend de bankier zelf?

— Jawel, maar de man scheen zeer zenuwachtig te zijn en Baxter had de grootste moeite de nodige inlichtingen uit hem te krijgen.

— Ja, ik kan mij voorstellen, dat de zenuwen van de arme man door zulk een voorval sterk worden aangegepen, zei Raffles op droge toon.

Toen vervolgde hij terwijl hij Brand scherp aankeek:

— Heb jij je al enig denkbeeld gevormd omtrent deze zonderlinge geschiedenis.

Brand streek zich met de hand over het voorhoofd, alvorens te antwoorden:

— Ik moet bekennen, dat hij mij vrij duister is. Een inbreker die bankbiljetten ter waarde van enige honderden ponden sterling in een lade laat liggen, dat is zeker wat nieuws.

— Nietwaar? vroeg Raffles ironisch. Misschien was de inbreker zelf ook een weinig zenuwachtig.

Als ik geheel eerlijk moet zijn, kan ik je daarop alleen antwoorden, dat ik het alleen zeer merkwaardig vind, en dat is voorlopig alles. Maar dat geloof ik wel vast te kunnen zeggen, dat onze inbreker geen beroepsdief is geweest, althans niet bij deze gelegenheid.

— Het is goed dat je er deze beperking bij maakt, Edward, want het blijkt uit het onderzoek in het gehele huis, dat de man integendeel met verbazende behendigheid is te werk gegaan. Hij moet door een tuimelraam aan de tuinzijde zijn binnengedrongen, nadat hij de waakhond verschalkt had.

Raffles keek verrast op.

— Was er een hond, zeg je?

— Ja, en het dier heeft niet het minste teken van leven gegeven; sterker nog: Sullivan, de inspecteur van Scotland Yard, verzekert dat hij kan bewijzen, dat het dier met de inbreker is meegelopen. In de werkkamer lagen een paar stukjes hondenbrood op de vloer, terwijl het toch vaststaat, dat het dier gisternacht, zoals gewoonlijk, los in zijn hok bij de tuinmuur lag.

De ogen van de Grote Onbekende glansden op zonderlinge wijze.

— Wel, zei hij, dat maakt de zaak reeds vrij wat aantrekkelijker.

— Aantrekkelijker, dat is mogelijk, maar ook duidelijker?

— Misschien wel, antwoordde Raffles op eigenaardige toon. Nu, wellicht horen wij er later nog wel meer van.

— Laat je je plan nu varen?

— 't Valt me niet in, antwoordde Raffles kalm. Je hebt immers gelezen, dat de man niets heeft medegenomen? Welnu, daarmee vervalt het motief, dat mij van een bezoek aan het huis van de bankier zou kunnen afhouden.

Met deze woorden stond Raffles op en begaf zich naar zijn werkkamer, waar hij zich verdiepte in de lezing van zijn particuliere correspondentie, welke reeds van tevoren zorgvuldig door Brand was voorzien.

* * *

De volgende dag herhaalde zich aan de ontbijttafel van het huis in de Cromwellstreet bijna hetzelfde toneeltje.

Maar nu was de kreet van verbazing, welke Brand slaakte, heel wat luider.

De jeugdige vriend van Zijne Lordschap was zelfs zo verwonderd, dat hij zijn mes op het tafelblad liet vallen.

— Wat is er aan de hand? vroeg Raffles bedaard, misschien een tweede inbraak bij de bankier?

— Je hebt het geraden, antwoordde Brand opgewonden. Maar hoe kwam je ertoe dat te denken.

— Ik weet het niet, maar ik vermoedde wel zo iets. De inbreker is nu zeker ergens anders geweest?

— Inderdaad, antwoordde Brand op levendige toon. Maar hoe drommel kan je weten...?

— Ook dit wist ik niet, amico. Het is gewoon mijn intuïtie. Waar is onze hardnekkige inbreker ditmaal geweest?

— Deze keer is de bibliotheek het doel van zijn tocht geweest. Hij schijnt namelijk ook in andere vertrekken te zijn doorgedrongen, waarvan men het slot geforceerd vond, zonder dat er echter iets overhoop was gehaald. Daarentegen waren de kasten en een schrijftafel in de bibliotheek blijkbaar gron-

dig doorzocht.

— Zodat de inbreker ook deze keer met lege handen is huiswaarts gekeerd? vroeg Raffles, terwijl hij de as van zijn sigaret tipte en de jongeman door-dringend aankeek.

— Er wordt zelfs geen theelepeltje vermist, antwoordde Brand.

— En de hond?

— De hond is eveneens in de bibliotheek geweest.

De beide vrienden zwegden even.

Toen hernam Raffles nadenkend:

— Het spreekt vanzelf, dat hier iets achter zit. Niemand breekt louter voor zijn plezier in; John Raffles misschien uitgezonderd. Als men dus niet om geld komt, dan komt men om iets anders. Blijft slechts de vraag: om wat? Maar hoe dit ook zij, onze goede vriend maakt onze onderneming er niet gemakkelijker op.

— Zie je er van af?

— Er van afzien, Charles? Hoe heb ik het nu met je? riep Raffles spottend uit. Heb ik ooit van iets dergelijks afstand gedaan, omdat het met moeilijkheden verbonden was?

— Neen, eerder het tegendeel. Maar je zult het wel met mij eens zijn, dat de gevaren ditmaal in buitengewone mate zijn toegenomen. Het is, dunkt mij, duidelijk, dat Simmonds aan de politie verzocht zal hebben, gedurende enige tijd althans, zijn huis nauwkeurig te bewaken.

— Daaraan behoef je niet te twijfelen.

— Welnu dan?

— Welnu, dan is het aan ons, om de politie op een dwaalspoor te brengen, om de tuin te leiden, te bedotten, of hoe je het anders wilt noemen.

— Maar als we de derde inbraak nu eens niet afwachten en onze slag eerder trachten te slaan?

— Haha, jij denkt dus ook, dat onze man nog wel eens terug zal komen? riep Raffles uit.

— Dat begin ik inderdaad te geloven, Edward. Tenminste, wanneer hij in de bibliotheek niet gevonden heeft wat hij zocht.

— Is Simmonds weer ondervraagd?

— Ja, met nog minder resultaat dan de vorige keer. De man scheen geheel buiten zinnen te zijn. Zijn dochter moest hem vergezellen en voor hem antwoorden.

— En verklaarde hij iets te missen?

— Niets.

— Nu, dan is het, dunkt mij, duidelijk, dat de inbreker nog eens terugkomt. Als hij het vannacht niet doet, dan doet hij het toch zeker morgen. Wat hij er zoekt, weet ik niet, maar het moet iets van belang zijn, anders zou hij niet zo halsstarrig zijn.

Raffles zweeg even en scheen gespannen na te denken.

Toen hernam hij:

— Wij zullen deze nacht nog niet gaan. Misschien is 't toch wel wat al te gevaarlijk, als er op één nacht van twee kanten tegelijk wordt ingebroken. Laat ons de zaak vooral niet overdrijven.

— Ik ben het volmaakt met je eens, Edward, riep Brand haastig uit, die maar al te blij was, dat zijn vriend afzag van een plan, hetwelk hij voor zich zelf als « onuitvoerbaar » kenmerkte.

— Als de man in kwestie vannacht niet terugkomt, zo vervolgde Raffles, dan kunnen wij later nog altijd gaan, wanneer het politietoezicht wat is verslapt. Misschien geeft hij zijn pogingen wel geheel en al op, ofschoon ik dat niet geloof.

De beide vrienden spraken nog enige tijd over het zonderlinge geval door, dat de aandacht van Raffles ten zeerste scheen te boeien.

Zij brachten die avond door in een van de grootste theaters van de stad en vertoefden daarna nog enige tijd in de Windsor Club, waarvan Lord William Aberdeen vice-president was.

Zij stonden de volgende ochtend pas vrij laat op en zodra zij de eetzaal waren binnengetreden greep Brand naar de ochtendbladen.

Raffles volgde zijn bewegingen met gespannen aandacht, ofschoon er op zijn strak gelaat niet de minste gemoedsbeweging viel te bespeuren.

Eindelijk legde Brand het blad weer neer.

— Is er nieuws? vroeg Raffles.

— Niets.

— Nu, dan heeft mijn voorgevoel mij bedrogen, wij hadden in de afgelopen nacht onze slag kunnen slaan.

— Ik denk dat de zonderlinge inbreker eindelijk zijn pogingen heeft opgegeven en dat wij er wel niets meer van zullen horen, meende Brand.

— En ik geloof, dat je je daarin be-

driegt, hernam Raffles op ernstige toon. Een man die tot twee keren toe waagt zich aan de arrestatie van een surveillerende agent bloot te stellen, die geeft zijn poging, die voor hem blijkbaar van het grootste gewicht is, niet zo gauw op. Neen, neen, ik ben er vast van overtuigd, dat de zaak hiermede niet uit is.

HOOFDSTUK III

DE ZAKEN VAN DE BANKIER SIMMONDS

Nadat ongeveer een week na deze gebeurtenissen verlopen was bleek dat de zonderlinge inbreker niets meer van zich had laten horen.

En toch scheen Simmonds zich slechts langzaam te herstellen van de hevige aandoeningen, welke de tweevoudige inbraak bij hem hadden gewekt.

Hij was nerveus en opvliegend en zijn bedienden hadden het in die tijd zwaar te verduren.

Zonder geldige redenen had hij twee hunner, ondanks de tussenkomst zijner dochter, op staande voet ontslagen, daartoe gedreven door een onverklaarbare vrees, die zich telkens op andere wijze uitte.

Zo sloot hij zich soms uren achtereen in zijn werkkamer op, met streng bevel, hem onder geen voorwendsel te storen.

Maud Simmonds sloop dan wel door de gang om voor de deur van haar vaders kamer te luisteren.

Maar het arme ongeruste meisje hoorde niets anders dan het eentonig heen en weer lopen van haar vader, een half uur, drie kwartier aan één stuk, zonder ophouden.

Nu en dan mompelde de bankier in zich zelf enige woorden, die zij echter onmogelijk kon verstaan, en enkele malen had het haar toegeschenen, alsof hij plotseling in een op hoge drifttoon gevoerd twistgesprek met een tweede persoon in het vertrek uitbarstte.

Zij luisterde dan met verdubbelde aandacht, maar spoedig daalde de stem van

de bankier weer tot een onduidelijk gemompel.

Het spreekt vanzelf dat John Raffles van deze verandering in de handelwijze van de bankier nauwkeurig op de hoogte was.

Er ontging maar weinig aan het valkenoog van de Grote Onbekende.

Acht dagen na de laatste inbraak bracht hij voor het eerst weer een bezoek ten huize van de bankier.

Juist toen hij aangeheld had, werd de deur geopend en duwde de huisknecht een fatsoenlijk, maar zeer eenvoudig geklede vrouw, van omstreeks veertigjarige leeftijd, met een bleek, vermagerd gelaat, vrij onzacht de stoep af.

De man scheen zich enigszins te generen, dat de bezoeker hem hierbij betrapte en mompelde als ter verontschuldiging:

— Een opdringerige bezoekster van mijn meester, mylord. Zij maakt het hem voortdurend lastig.

— Zijt gij niet Miss Banker? vroeg Raffles op vriendelijke toon, terwijl hij zich tot de vrouw wendde, die hij reeds enkele malen in de vestibule van het bankgebouw had gezien.

De vrouw hief het vermagerde gelaat naar hem op, en knikte zwijgend.

Het volgende ogenblik was zij snel de stoep afgegaan, voor Raffles nog iets kon zeggen.

Zodra hij de vestibule was binnengetreten, vroeg hij op zachte toon aan de bediende:

— Wat is er toch met die vrouw,

Thomas?

— Ik weet het niet, mylord, stotterde de man verlegen. Zij staat geloof ik in zakenbetrekkingen met mijn meester, en zij meent zich over hem te beklagen te hebben.

— Gaat het over geldzaken? Speculeert zij misschien? vroeg Raffles als terloops, terwijl hij zijn handschoenen uittrok.

— Ja, mylord, dat geloof ik haast wel.

— Welnu, dan is het haar eigen schuld als zij verliest, hernam Raffles schouderophalend.

Even later diende de knecht hem bij de bankier en diens dochter aan.

Simmonds leek in een week tijd jaren ouder te zijn geworden.

Zijn wangen waren ingevallen en hij liep in gebogen houding door de kamer, waarbij hij van tijd tot tijd een wanhopige blik op zijn dochter wierp.

Met verwondering sloeg Raffles dit gade.

Het was hem bekend dat de bankier, die in zijn zaken voor een harteloos, ja zelfs voor een gewetenloos man geboekt stond, voor zijn dochter steeds de grootste liefde had gekoesterd, maar deze blijken van vertedering kwamen hem onbegrijpelijk voor.

Raffles richtte enige hoffelijke woorden tot de dochter des huizes en vroeg belangstellend, of zij zich reeds hersteld had van de schrik en aandoeningen van een week geleden.

— Ik vond het niet zo heel erg, mylord, antwoordde het meisje met heldere stem terwijl zij opgewekt haar krullen schudde. Men stelt zich zo iets altijd erger voor dan het is.

— Maar de kerels hadden wel in uw kamer kunnen binnendringen, riep Raffles uit.

— Och neen. Mijn kamer is goed gesloten, en Iwan, mijn Russische hazewind, slaapt in zijn mand in mijn kamer.

— Dat is zeker de waakhond, waarvan sprake was in de krantenberichten over de inbraak?

— Welneen, mylord, riep het meisje schaterlachend. Hoe komt ge er bij. Iwan is nauwelijks anderhalf jaar oud

en Sultan, de waakhond minstens twaalf en misschien wel veertien.

Raffles wierp een snelle blik op de bankier.

Het scheen hem toe alsof deze een schichtige blik op zijn dochter had geworpen, als om haar het zwijgen op te leggen.

— Maar dan wil ik wel geloven, dat de inbreker zich aan die hond niet gestoord heeft, riep Raffles uit. Hij zal het oude dier eenvoudig aan de ketting hebben gelegd.

— O, neen, mylord. Zo goedig moet gij u Sultan nu weer niet voorstellen, hernam het meisje. Hij is nog zeer sterk voor zijn leeftijd en buitengewoon gevaarlijk voor degene die hij niet kent. Het is mij dan ook onbegrijpelijk hoe de inbreker niet door hem is aangevallen.

Weer gleed dezelfde schuwe blik uit de ogen van de bankier naar zijn dochter, die echter te veel aandacht schonk aan haar gesprek met Lord Aberdeen, dan dat zij had kunnen achtslaan op hetgeen haar vader deed. Raffles echter had met enige verbazing deze snelle blikken verrast, waarvan hij de oorzaak tevergeefs trachtte te doorgronden.

Toen klonk weer de heldere stem van het meisje:

— Ik was destijds nog heel jong, maar ik kan mij nog wel herinneren, dat wij Sultan reeds hadden toen wij nog in Sydney woonden. Dat zal ongeveer een jaar of tien geleden zijn, nietwaar vader?

Terwijl zij dit zei draaide het jonge meisje het hoofd om naar de bankier, en keek hem vragend aan.

Simmonds schraapte zijn keel, en zei toen op schorre toon:

— J-ja, kind, het moet wel bijna vijftien jaar geleden zijn. Ik betwijfel echter of Lord Aberdeen wel belang in dergelijke kleinigheden stelt.

— Toch wel, heer Simmonds, merkte Raffles op levendige toon op. Ik ben werkelijk verbaasd, dat een hond zolang in uw bezit is. De meeste dieren kunnen niet tegen verandering van klimaat.

— Sultan was een Engelse hond, mylord, hernam Maud. Wij hadden hem

gekocht van een Engelsman, die op dat ogenblik erg om geld verlegen scheen te zijn; een zekeren... wat vreemd... ik kan mij de naam niet meer herinneren.

Nu gebeurde er iets onverwachts, de bankier slaakte een kreet, greep naar zijn keel, mompelde enkele woorden in een onbekende taal en snejde het ver-trek uit.

Maud keek haar vader verstomd na. Om de lippen van Raffles speelde een eigenaardig glimlachje.

— Mijnheer uw vader schijnt nog al-tijd zeer onder de indruk van het ge-beurde hier in huis te zijn, merkte hij eindelijk op. Ik hoop, dat het van voor-bijgaande aard zal zijn.

— Ik vrees, dat vader het zich veel te veel aantrekt. Alles is toch goed af-gelopen en...

Plotseling hield zij op en wierp een verschrikte blik naar het plafond.

Boven klonken driftige voetstappen en het slaan van deuren.

— Wat doet vader nu weer in de kleine werkkamer? mompelde het jon-ge meisje bijna onhoorbaar. Daar is hij voortdurend in de laatste dagen.

— Werkt uw vader daar dan niet ge-regeld? vroeg Raffles belangstellend.

— Neen, mylord. Sedert enkele da-gen heeft hij daar een schrijftafel staan, en daar werkt hij nu vaak, om een reden welke ik niet begrijp. Zijn grote werk-kamer is veel beter ingericht en lich-ter.

— Een gril, misschien, merkte Raf-fles als terloops op. Ik zelf verander ook wel eens de inrichting van mijn kamers.

— Ik weet niet, wat het is met vader, mompelde zij. Die inbraken schijnen een ander man van hem te hebben ge-maakt.

— Als het maar geen slechte in-vloed op zijn zaken heeft. Een bankier, vooral in deze tijd, mag zijn gedachten door niets anders in beslag laten nemen, dan door zijn werk. En uw vader heeft het immers zeer druk?

— Ja, mylord, drukker dan mij lief is. In de laatste tijd komen hier men-

sen... ik weet niet wat zij van vader willen, maar ik hoor beneden wel eens luid en driftig spreken en dan wordt het mij angstig om het hart.

— Doet uw vader veel zaken met par-ticulieren, als ik vragen mag? vroeg Raffles op belangstellende toon, terwijl hij het meisje oplettend aankeek.

— Niet meer dan vroeger, mylord.

Het scheen een ogenblik alsof het meisje nog iets wilde zeggen, maar zij scheen zich te bedenken en boog zwij-gend het hoofd.

Op dat zelfde ogenblik moest Raffles denken aan de vrouw, die hij zoëven op de stoep was tegengekomen.

Gedurende al die tijd hadden de stap-pen van de bankier rusteloos boven hun hoofd geklonken, maar ineens hielden zij op en de scherpe oren van Raf-fles hoorden, hoe er een stoel met een ruk verschoven werd en het blad van een schrijftafel werd geopend.

— Ik geloof dat ik begrijp, waarom uw vader die kamer heeft uitgekozen, Miss Maud, zei Raffles glimlachend. Die kamer bevindt zich immers dicht in de buurt van zijn slaapkamer.

— Ja, mylord, daar vlak naast.

— Welnu, dan is het zeer begrippe-lijk. Uw vader zal het op het ogenblik erg druk hebben en misschien wil hij, als hij 's avonds laat gewerkt heeft, niet zover van zijn slaapkamer verwij-derd zijn.

Het meisje antwoordde niet, maar schudde langzaam het hoofd en stond zuchtend op.

— Ik weet het niet, mylord, maar ik weet wel dat ik mijn vader niet meer herken. Sedert het bal ter gelegenheid van mijn verloving, is hij volkomen ver-anderd.

Raffles wachtte nog even, in de me-ning, dat de bankier nog zou binnen komen, maar toen dat niet gebeurde, stond hij op en nam met enige hoffelijke woorden afscheid.

Toen hij de vestibule doorliep, hoor-de hij luide stemmen uit de afdeling waar de kassier en enige klerken werk-ten.

'n Luide, woedende mannenstem sprak blijkbaar aan één stuk door, en te vergeefs schenen de employé's hem telkens in de rede te willen vallen.

Raffles bleef een paar tellen staan en

vervolgde toen nadenkend zijn weg.

— Een schurk. 'n Driedubbele schurk, of mijn naam is geen Raffles, mompelde hij.

HOOFDSTUK IV

DE INBRAAK

De auto van Lord Aberdeen stond op enige afstand naast het trottoir geparkeerd.

Raffles wenkte zijn chauffeur Henderson en spoedig had deze hem weer naar de villa in de Cromwellstreet teruggebracht.

Raffles begaf zich aanstonds naar een klein vertrek aan de straatzijde, waar Charles Brand zich veel placht op te houden, wanneer hij alleen was en waar hij hem ook nu aantrof.

Brand wierp een blik op het ernstige gelaat van zijn vriend en vroeg nieuwsgierig:

— Heeft je bezoek enig resultaat opgeleverd?

— Jawel. In ieder geval weet ik nu al iets meer van onze vriend. Ik durf wel zeggen, dat hij een grote schavuit is.

— Hoe heb je dat zo plotseling ontdekt? riep Brand verwonderd uit.

— Wel, toen ik binnenkwam, ontmoette ik in de vestibule een vrouw, Banker geheten, die wij daar wel eens meer hebben aangetroffen. Zij schijnt zaken met onze vriend de bankier te doen of te hebben gedaan maar het voordeel schijnt tot dusverre alleen aan zijn kant te zijn geweest.

— Heeft hij haar bestolen?

— Ik heb zo het idee, dat hij haar bijna geheel heeft uitgeplunderd. De vrouw moet vroeger een aardig kapitaaltje hebben gehad en dat is in zijn handen als was versmolten. Terwijl ik daar was, schijnt de vrouw, die deze transacties niet voor haar man wilde weten, deze alles te hebben opgebiecht, want toen ik vertrok, hoorde ik Mr. Banker op een toon van hevige woede allerlei be-

dreigingen uiten.

— En wat deden de klerken?

— Sommigen dreigden de politie te zullen halen, terwijl anderen blijkbaar poogden, hem met een zoet lijntje weg te krijgen.

— Hoe wist je, dat het de man van Mrs. Banker was?

— Omdat een der klerken hem telkens met die naam aansprak, zei Raffles glimlachend. Ik heb slechts kort geluisterd, maar uit wat ik te horen kreeg, heb ik al begrepen, dat Simmonds een doortrapte schurk is, die er zijn werk van maakt onnozele mensen, die over enig kapitaal beschikken, op te lichten. Mrs. Banker, bijvoorbeeld, had aandelen van hem gekocht in een maatschappij, die in het geheel niet schijnt te bestaan.

— Was zij 't enige slachtoffer? vroeg Brand vol belangstelling.

— Neen, dat geloof ik niet. Want haar echtgenoot haalde nog enige andere gevallen van dezelfde aard aan.

— Zo... zo... en is dat alles wat je ontdekt hebt?

— Neen, ik ben nog enkele andere merkwaardige dingen te weten gekomen. Zo, weet ik, bijvoorbeeld, dat de waakhond, wiens vreemd gedrag zelfs aan Baxter is opgevallen, ruim twaalf of vijftien jaar oud is en uit Australië hierheen is gebracht. Het dier was daar door Simmonds gekocht van een Engelsman, die om geld verlegen was.

— Welnu? Wat zou dat?

— Wel, voor het ogenblik betekent het misschien niet veel, maar in ieder geval is het de zaak het te onthouden. Het jonge meisje vertelde mij, dat het dier ondanks zijn leeftijd zeer waaks is

en zeker niet met een vreemdeling zou meelopen.

— Ja, het is een vreemde geschiedenis, meende Brand. Die beide inbraken zo kort achter elkaar, de hond die volstrekt niets doet.

— Dan is er nog iets, zo viel Raffles hem in de rede. Onze vriend heeft namelijk om onnaspeurlijke reden, onnaspeurlijk ten minste voor ons, zijn werkkamer plotseling naar een hoger gelegen verdieping overgebracht. Ik hoorde hem daar geruime tijd op en neer lopen.

— Was hij je dan niet komen begroeten?

— Jawel, maar hij was plotseling, en blijkbaar aan een grote ontroering ten proef, weer verdwenen, juist toen zijn dochter over Australië en over het geval van die hond sprak. En nu ik het mij wel herinner... ja, ja... zo was het. Maud Simmonds wilde juist de naam noemen van de man, van wie de hond gekocht was, toen de bankier plotseling zo wit werd als een doek, en het vertrek uitsnelde. Daarna heb ik hem niet meer terug gezien.

— Dat is al heel wonderlijk, riep Brand hoofdschuddend, wat kan hem daartoe bewogen hebben?

Raffles staarde enige tijd naar buiten, voor hij langzaam antwoordde:

— Ik kan er maar één reden voor vinden. Ik heb je al eens gezegd, dat ik vermoed, dat de inbreker in het huis van de bankier iets anders komt zoeken dan geld. Ga zelf maar eens na: men stelt zich tot twee keer achter elkaar aan groot gevaar voor ontdekking bloot, om dan per slot van rekening niets aan geldswaarde mee te nemen, ofschoon dat voor het grijpen lag. Neen, hier moet iets anders achter schuilen.

Op dit oogenblik werd er op de deur geklopt en bracht de oude Gaston de middagbladen binnen.

Raffles nam schielijk de «Times» van het blad en begon de krant haastig in te zien.

Plotseling slaakte hij een kreet van voldoening.

— Alweer een schakel in de keten riep hij uit.

— Wat is er? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Wat er is? Simmonds is van plan de plaat te poetsen. Luister maar eens, het zijn maar een paar regels:

Naar wij met stelligheid vernemen, koestert onze stadgenoot, de Bankier Antony Simmonds het voornemen om ons land te verlaten. De nieuwe woonplaats van de heer Simmonds konden wij echter niet te weten komen.

Raffles keek van het blad op en glimlachte veel betekend.

— Ik geloof niet, dat Simmonds het aangenaam zal vinden, dat zijn voornemen om te vluchten wereldkundig is geworden.

— Om te vluchten zeg je? riep Brand uit.

— Ja, Charles. De man gaat op de vlucht, dat staat voor mij zonder twijfel vast. En als men op zijn leeftijd en beschikkend over zulk een fortuin met de Noorderzon vertrekt, dan moet daarvoor een zeer ernstige reden zijn. Een reden met een luchtje.

— Maar weet je wat mij daar ineens invalt? zei Brand, terwijl hij zijn stem liet dalen.

— Laat eens horen?

— Wij moeten ons haasten, als wij bij ons plan blijven om de inhoud van zijn brandkast aan een onderzoek te onderwerpen.

— Een zeer juiste opmerking, zei Raffles. Ik ben dan ook voornemens nog vannacht onze slag te slaan.

Raffles had dit met zoveel nadruk gezegd, dat Brand wel begreep, dat het zijn vriend ernst was.

— Zijn onze voorbereidselen gereed? vroeg de jongeman.

— Reeds sedert een week, Charles, maar wij hebben ons plan zoals je je zult herinneren niet ten uitvoer kunnen brengen, omdat er vrees bestond, dat wij ons bezoek tegelijk met de zonderlinge inbreker zouden brengen.

* * *

Het was ongeveer twee uur in de nacht, toen Raffles en Brand, in keurig avondtoilet gestoken, de kleine zijpoort verlieten en snel de weg naar de Victoriastreet inliepen.

Raffles bleef staan voor een huis dat ongeveer vijftig meter van het bankgebouw van Simmonds verwijderd was.

Zonder zich in het minst te overhaasten, geheel alsof hij daar thuis behoorde haalde Raffles een huissleutel uit zijn zak en opende de buitendeur, blijkbaar tot stomme verbazing van Brand, die echter niets zei.

Zodra zij binnen waren ontstak Raffles zijn zaklantaarn en beiden bestegen de trap aan het einde van de gang.

Spoedig hadden zij de vierde verdieping van het huis bereikt.

Raffles haalde opnieuw een sleutel te voorschijn en stak die in het slot van een der drie deuren, die op het vrij grote portaal uitkwamen.

Zij bevonden zich nu in een tamelijk goed gemeubeld vertrek aan de achterzijde van het huis gelegen.

Brand keek verwonderd rond.

Raffles volgde met aandacht zijn blik en vroeg:

— Weet je waar we nu zijn?

— Hoe kan ik dat weten?

— In een huurkamer, amice, heb je niet gemerkt, dat dit huis in de Victoriastreet staat.

— Ja, anders had ik blind moeten zijn.

Raffles glimlachte flauwtjes.

— Je moet het je niet zo aantrekken, zei hij. Ik begrijp wel, dat je het zonderling vond, dat wij hier binnentraden, maar toch moet het je bekend zijn, dat ik in Londen wel meer huizen heb dan de villa in Cromwellstreet.

Charles knikte lachend.

— Vanochtend gehoord?

— Precies. Maar het gehele huis komt mij niet toe, maar slechts deze kamer.

Raffles was naar het raam toe gegaan, had voorzichtig het gordijn een weinig terzijde geschoven en wierp nu een blik op de binnenplaats, waarop het raam uitzag.

Aan de overzijde, op een afstand van een meter of vijftig schitterde een enkel licht, blijkbaar afkomstig van een lamp op de lessenaar van een of andere geleerde, die nog zo laat in zijn studie verdiept was.

Raffles liet het gordijn weer vallen en stak een sigaret op, welk voorbeeld

Brand volgde.

De beide vrienden rookten enige tijd zwijgend en toen zei Raffles:

— Ik zal je het doel van dit vertrek wel niet verder uiteen behoeven te zetten. Dit huis is zeker het gunstigste, want ten eerste is het dak vlak, ten tweede is deze verdieping de bovenste en ten derde kan men vanuit dit raam zeer gemakkelijk de dakgoot bereiken.

— Het kan niet mooier, riep Brand. Waar wachten wij eigenlijk op?

— Ik wil eerst, voor alle veiligheid, afwachten tot het lampje van die boekenwurm daarginds gedoofd wordt.

Als de waardige man toevallig een blik hierheen werpt, en hij ziet ons uit het raam klauteren, dan zou ons dat wel eens kunnen opbreken.

Nog enige tijd bleven de vrienden zwijgend wachten, tot Raffles plotseling zijn sigaret wegwierp en opstond.

— Het is tijd, zei hij afgemeten.

De beide vrienden hingen hun regenjassen in een der wandkasten, overtuigden zich, dat zij al hun gereedschap bij zich hadden, benevens hun maskers, drukten een slappe vilten hoed diep in de ogen, waarna Raffles het gordijn terzijde schoof.

Het licht was verdwenen in de verte.

— Kom, zei Raffles op zachte toon, en opende het raam.

Alles was in duisternis gehuld.

Het was nieuwe maan, en donkere wolken dreven aan de hemel.

Raffles wenkte Brand om hem te volgen, en sprong zonder te aarzelen op het vensterkozijn.

Om zich van de dakgoot op het dak te werken, was voor twee mannen als Raffles en Brand kinderwerk.

Hij greep de waterpijp die naast het huis liep, zette de voet op een uitsteeksel en was in een ommezien in de dakgoot gewipt.

Een paar seconden later stond Brand naast hem.

Zij kropen snel over het platte dak vooruit en bereikten spoedig het dak van het tweede huis, dat iets hoger gelegen was en vandaar het volgende dak, dat schuin was en wat meer moeilijkheden opleverde.

Maar vandaar tot aan het bankgebouw was de tocht al zeer gemakkelijk.

Plotseling hield Raffles op, en vroeg:

— Zie je dat luik daar?

— Ja zeker.

— Welnu, dat behoort bij een der zolders van het huis van Antony Simmonds.

— Slapen daar bedienden?

— Aan het eind van de gang slaapt, naar ik meen, een oude dienstbode, ook een erfstuk uit Australië, maar die zal het ons wel niet lastig maken.

— Maar de hond?

— De hond slaapt in zijn hok op de binnenplaats. Als hij ons vandaar ruikt, dan is hij knapper, dan waarvoor ik hem houd.

— En onder de zolderverdieping?

— Daar vlak onder bevindt zich de nieuwe werkkamer van Simmonds.

Plotseling legde Raffles zijn hand op de arm van zijn vriend.

— Hoor je niets? vroeg hij fluisterend.

Brand spitste de oren.

De beide vrienden bevonden zich op enige passen afstands van het dak van het bankgebouw.

Alles was doodstil om hen heen, maar nu klonk juist onder hen het geluid van driftig op en neer lopende voetstappen.

En ineens straalde een fel licht uit 'n raam van het huis op het dak waarvan zij zich bevonden, dwars over de binnenplaats, en meteen klonk een doffe knal, waarvan hun geoeffend oor de klank niet kon miskennen, uit het huis beneden hen.

Zij wierpen zich plat op hun buik, en wachtten, maar er gebeurde niets meer, alles bleef stil.

Langzaam richtte Raffles het hoofd op, en wierp een blik op de binnenplaats, zonder echter iets verdachts waar te nemen; alle ramen bleven duister.

Het was duidelijk, dat het geluid van het schot, want een schot was het zonder twijfel geweest, behalve door hen, door niemand anders was vernomen,

tenzij misschien door de persoon, die zo plotseling ergens een raam had dichtgeslagen.

Zij wachtten voor de veiligheid nog even en vervolgden daarna met de grootste voorzichtigheid hun weg.

Zij kropen voorzichtig naar het luik toe, hetwelk Raffles had aangewezen.

Ook in het bankgebouw zelf scheen alles stil te blijven.

— Misschien hebben wij ons vergist, zei Brand op fluisterende toon.

Raffles schudde het hoofd.

— Maar zouden wij ons plan nu niet liever opgeven? vroeg Brand zachtjes. Mij dunkt, dat wij ons aan groot gevaar blootstellen.

Raffles schudde het hoofd en zei alleen:

— Kom mee, Charles.

Hij richtte zich enigszins op en trok behoedzaam het zolderluik naar zich toe.

Nadat hij het had vastgezet, wierp hij een blik op de zolder, die geheel in duisternis gehuld was.

Toen begon hij voorzichtig de smalle trap af te dalen, door Brand gevolgd.

Toen hij halfweg de trap was gekomen, sloot de jongeman het luik weer zorgvuldig.

De zolder was zeer groot en het einde verloor zich in het donker.

Raffles ontstak zijn elektrische zaklantaarn en bij het licht daarvan konden zij aan het einde van de gang de deur zien van het slaapvertrek van de oude dienstbode.

Op de punten hunner voeten, bereikten zij de brede houten trap, die naar de bovenste verdieping leidde.

Een ogenblik hielden zij hun adem in, om ingespannen te kunnen luisteren.

Niets deed zich echter horen en het was duidelijk dat men het schot in het huis niet gehoord had.

De gehele verdieping scheen wel uitgestorven te zijn, en toch was het zeker dat de werkkamer van Simmonds zich op deze verdieping moest bevinden.

Zodra zij midden op het portaal waren aangeland, keken de beide vrienden om zich heen.

Aan weerszijden zagen zij een drietal deuren en zonder een ogenblik te aarzelen, liep Raffles op de laatste deur toe en bleef luisterend staan.

Toen greep hij de knop van de deur

en trachtte deze om te draaien, maar de deur bleek op slot te zijn.

— Hier moeten wij zijn, fluisterde Raffles, terwijl hij zijn lopers uit zijn zak haalde om het slot te forceren.

HOOFDSTUK V

EEN LUGUBERE VONDST

Binnen enkele seconden had Raffles de deur geopend, duwde haar zacht open en wenkte Brand hem te volgen.

Zij bevonden zich in een klein vertrek, dat blijkbaar inderhaast was ingericht als werkkamer.

Raffles deed de deur weer zorgvuldig achter zich dicht en keek toen met enige verbazing naar het slot.

— Wat is dat nu? fluisterde hij bijna onhoorbaar. De deur was van binnen met de sleutel gesloten. Zou er nog een tweede deur zijn? Simmonds zal hier toch zo laat in de nacht niet hebben zitten werken?

— Zeg dat niet, antwoordde Brand even zacht. Hij deed het wel meer in de laatste tijd, tenminste naar zijn dochter ons verteld heeft.

— Wil je mij dan eens zeggen Charles, hernam Raffles op spottende toon, waar de bankier gebleven is toen hij klaar was? Je wilt toch niet zeggen, dat hij door het sleutelgat gekropen is? Als de man hier geweest is, dan moet hij hier natuurlijk nog zijn, tenminste wanneer hij niet door het raam is weggevlogen, want een tweede deur zie ik niet.

Raffles had zijn lantaarn ontstoken en belichtte daarmede alle hoeken van het vertrek.

Dicht bij het raam, enigszins schuin geplaatst, stond de schrijftafel, aan de tegenovergestelde muur 'n kleine brandkast, een leuningstoel, een boekenkast en een divan.

Raffles draaide zich om en bleef toen enigszins verwonderd staan.

Nu eerst merkte hij de wanorde op die in het vertrek heerste.

De schrijftafel was met papieren over-

dekt, maar ook de stoel daarnaast, dicht bij de muur en de vloer, waren overdekt met losse papieren en enveloppen.

Raffles deed enige stappen in de richting van de brandkast en zag dat de deur daarvan half openstond.

— Verduveld, mompelde hij in zich zelf, zou men ons toch voor mijn geweest?

Hij opende de deur nog iets verder en wierp een blik in het inwendige.

Op de planken stond een groot aantal kleine geldzakken en daarnaast enige stapeltjes bankbiljetten.

— Als hier een inbreker aan het werk is geweest, zei hij op zachte toon, dan is het er een van een merkwaardig soort.

— Hoe zo? vroeg Brand.

— Wel, de man heeft niets aangevoerd.

— Is het geld nog allemaal in de kast?

— De planken staan tenminste vol zakjes goud en bankbiljetten.

— Dat is al zeer zonderling, moest nu ook Brand bekennen. Maar je opmerking over Simmonds en diens onverklaarbaar verdwijnen geldt ook voor deze inbreker.

Waar kan de man in 's hemelsnaam gebleven zijn?

Raffles wilde juist antwoorden, toen zijn oog viel op een portière op enige afstand van de brandkast.

Hij trad er snel op toe en sloeg het gordijn geruisloos terzijde.

Een smalle deur werd zichtbaar.

Ook deze deur bleek op slot gedraaid, terwijl de sleutel zich aan deze zijde bevond.

— Dit moet de slaapkamer van de bankier zijn, mompelde hij, terwijl hij

zich tot Brand wendde, die op de schrijftafel was toetreden en de papieren vluchtig doorkeek.

— Maar dan kunnen wij ieder ogenblik overvallen worden, fluisterde Brand, terwijl hij op de deur wees.

Raffles zei niets; hij vroeg zich af, hoe het mogelijk was, dat deze beide deuren gesloten waren, terwijl de brandkast nog openstond en men het vertrek blijkbaar in allerijl verlaten had.

Hoofdschuddend kwam hij naar Brand toe en zei:

— Er is hier iets, dat mij niet bevalt. Dat hier een inbreker aan het werk is geweest, kan volgens mij niet aan twijfel onderhevig zijn. De bankier zou natuurlijk die kast met haar kostbare inhoud niet open hebben laten staan. En trouwens, hoe moet de man het vertrek hebben verlaten?

Hij hief 't hoofd op en wierp een blik naar het raam.

De gordijnen waren toegeschoven, maar niet zo dicht, of een smalle streep van het venster was zichtbaar.

Behoedzaam liep Raffles op het raam toe, maar bleef incens verschrikt staan.

— Wat is er? fluisterde Brand.

Raffles antwoordde niet, maar bukte zich en sloeg een der gordijnen terzijde.

Met moeite onderdrukte hij een kreet van schrik.

Zijn voet had tegen een menselijk lichaam gestoten, dat daar lag.

Brand kwam naderbij en bukte zich over het lichaam, dat dicht naast de vensterbank op de vloer lag uitgestrekt, en betastte de borst. Met een gebaar van afgrijzen trok hij zijn hand weer terug.

— Wat is er? vroeg Raffles op hese toon.

— Ik heb met mijn vingers in bloed gegrepen, antwoordde de jongeman.

Raffles liet het licht van zijn lantaarn op het gelaat van de man spelen en zag dat het Simmonds was.

De ogen in het bleke en vertrokken gelaat starden wijd open naar de zoldering.

— Het was dus wel degelijk een schot, mompelde Raffles.

— Daar kan geen twijfel aan bestaan, meende Brand. Het verwondert mij, dat niemand behalve wij het gehoord heeft.

— Dat is niet zo verwonderlijk, meende Raffles. Vergeet niet dat wij slechts een paar meters van dit vertrek verwijderd waren toen het schot viel, terwijl de oude dienstbode op minstens vijftien meter afstand in een gesloten kamer sliep. De slaapkamer van Maud Simmonds bevindt zich op de eerste verdieping en het is, dunkt mij, onmogelijk, dat men de zwakke knal van een revolver daar zou hebben kunnen horen.

— Wie zou het schot hebben gedaan vroeg Brand enigszins ongeduldig.

Raffles antwoordde niet, maar strekte de hand uit en raapte een kleine revolver op, die naast het levenloze lichaam op de vloer lag.

— Hij deed het zelf, zei hij eenvoudig.

— Zelfmoord?... Waarom? vroeg Brand.

De Grote Onbekende haalde de schouders op en stond langzaam op.

Zijn verwonderde blik gleed over het blad, dat met een groot aantal papieren bedekt was.

Plotseling vielen een paar brieven hem in het oog, die met een grove mannenhand geschreven waren.

Een dezer brieven nam hij op, een lichte kreet van verbazing uitend.

— Wat heb je daar? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Een dreigbrief aan de bankier. Stil eens, daar zie ik er, geleef ik, nog een van jongere datum.

Hij strekte de hand naar een tweede brief uit, welke hij eveneens vlug doorlas.

Toen vouwde hij de beide brieven op en liet ze vlug in zijn zak glijden.

Plotseling greep Raffles naar een gesloten brief, op het tafelblad, waarvan hij het adres met gedempte stem las: « Aan mijn lieve dochter Maud ».

Langzaam legde hij de brief weer op de tafel neer.

— Ik vermoed dat deze brief de oplossing van deze geheimzinnige zelfmoord wel zal bevatten, mompelde hij. Kom Charles, wij zullen gaan.

— Zonder het geld? vroeg deze verbaasd.

— Zonder het geld. Doden bestaat ik niet.

— Maar er liggen misschien wel vijftig duizend pond sterling in die kast, merkte Brand zacht op.

— Al lag er een miljoen. Ik wil mij niet vergripen aan het geld van een dode. Het moet sport blijven en dat is het in dit geval niet meer. Kom mee, het andere moet de vriend Baxter maar uitmaken, althans wanneer hij er kans toe ziet.

— Neem je de revolver mee? vroeg Brand verbaasd, toen hij zag dat Raffles het kleine wapen in zijn zak liet glijden.

— Ja, antwoordde deze, terwijl er een zonderlinge glimlach om zijn lippen speelde. Ik wil het vraagstuk eens wat ingewikkelder maken.

Zonder een verder woord van verklaring draaide Raffles de deur van de slaapkamer weer op slot, trok het gordijn dicht, nam Brand bij de arm en ging met hem het vertrek uit.

Zo snel mogelijk bestegen zij de trap naar de zolder, bereikten het luik, dat zij zonder moeite openden en hervatten hun tocht over de daken.

Binnen enkele minuten hadden zij het dak bereikt van het huis, waar Raffles diezelfde ochtend zijn kamer had gehoord.

Zij klommen weer door het raam naar binnen en bevonden zich enige minuten later in veiligheid.

Niemand had iets van hun nachtelijke tocht bemerkt, tenminste, zo meenden zij.

Raffles liet zich aanstonds in een stoel vallen en begroef zijn kin in de palm van zijn rechterhand.

— Wat denk je van deze zonderlinge geschiedenis? vroeg Brand.

Raffles vestigde zijn doordringende ogen even op het gelaat van zijn vriend, voor hij antwoordde:

— Ik geloof, dat het nu wel duidelijk is. Antony Simmonds had een geheim in zijn leven en zijn dood staat daarmee in nauw verband.

— Waaruit verklaar je de wanorde

in zijn kamer?

Raffles wreef zich even met de hand over het hoofd en antwoordde:

— Ik vermoed, dat hij in allerijl een of andere brief of document heeft willen zoeken.

— A propos Edward, zou het niet mogelijk zijn, dat de bankier is doodgeschoten?

— Waarom schreef hij dan die brief?

Brand weifelde even met zijn antwoord.

— Wij weten niet wat er in die brief staat.

— Dat is zo. Dat weten wij niet, maar als een vader in het middernachtelijk uur een brief schrijft aan zijn dochter, die in hetzelfde huis woont, als hij die brief verzegelt en op zijn bureau laat liggen, dan kan dat maar één betekenis hebben.

— Maar die lichtschijs dan en dat toeslaande raam, Edward. Dat heb jij toch even goed gehoord als ik.

— Natuurlijk. Nu zijn hier twee dingen mogelijk. Of er is een toeval in het spel, en er geschiedde iets in het aangrenzende huis, wat wellicht later wel zal worden opgehelderd, ofwel, die beide voorvallen stonden in verband met de zelfmoord van de bankier. Morgen zullen we wellicht weten, hoe wij daarover moeten denken. En laat ons nu maar weer naar huis gaan, deze zaak is althans voor ons afgedaan.

— Ik kan er tot mijn spijt niet aan toevoegen: « met volledig succes », merkte Brand enigszins spottend op. Ik geloof, dat wij onze tijd beter hadden kunnen besteden.

— Misschien zul je er later toch geen berouw van hebben, zei Raffles.

— Hoe zo? Denk je, dat wij op een of andere wijze ook bij deze zaak betrokken zullen worden?

— Dat denk ik inderdaad.

— Maar dan zou men je hulp moeten inroepen.

— Ik zou die hulp ook kunnen aanbieden.

— Wat zeg je daar? Zou je hulp willen verlenen aan de dochter van diezelfde man, die wij zoëven hadden willen bestelen?

— Die man is dood.

— Maakt dat enig verschil?

— Voor mij juist voldoende, om mij geheel anders tegenover het jonge meisje geplaatst te gevoelen.

Brand had Raffles met open mond aangekeken.

Toen schudde hij langzaam het hoofd en mompelde:

— Je bent toch een wonderlijke kerel. Wie weet of dat meisje je hulp wel waard is.

— Dat zegt mijn intuïtie, amice, herenam Raffles op ernstige toon.

— Ik herinner mij, toen ik ongeveer een week geleden een bezoek bij de bankier bracht, dat de man telkens als hij dacht dat ik niet op hem lette, een blik vol innige liefde op zijn dochter wierp. Wij spraken toen juist over enige schijnbaar onbetekenende voorvallen, die bijna twintig jaar geleden in Australië hebben plaats gehad.

— Ja... en verder?

— Wel, de man keek toen juist als iemand die zijn enig kind door een ontzettend gevaar bedreigd weet. En toch leek het mij aan de andere kant, alsof hij wel voor zijn eigen kind had willen vluchten.

Brand had vol verbazing toegelusterd.

— En wat ben je nu eigenlijk van plan? vroeg hij eindelijk.

— Morgenochtend zo vroeg mogelijk naar Miss Simmonds toegaan.

— En haar zeggen, in welke omstandigheden wij haar vader gevonden hebben? riep Brand verschrikt uit.

— Wees niet zo dwaas, zei Raffles. Dat is natuurlijk uitgesloten. Neen, ik wil haar onze hulp aanbieden, want dan zal de misdaad wel reeds ontdekt zijn.

— Maar waarom zouden wij het niet aan Baxter overlaten?

Raffles haalde ongeduldig de schouders op.

— Omdat we het dan even goed aan de duivel kunnen overlaten, riep hij uit. Als Baxter zich met deze zaak moet bemoeien, die ik met opzet nog ingewikkelder heb gemaakt, dan komt er immers geen spat van terecht. Maar laat ons nu naar huis gaan, dan kunnen we nog een paar uren rusten.

De beide vrienden zetten hun hoed op, sloegen hun regenmantel om en bevonden zich juist weer op straat, toen de naburige kerkklokken het vierde uur na middernacht sloegen.

Om half vijf betraden zij de villa in de Cromwellstreet en nauwelijks een kwartier later lagen zij in de armen van Morpheus.

HOOFDSTUK VI

EEN RAADSELACHTIGE ZAAK

Reeds om acht uur 's ochtends wierp Raffles de dekens van zich en sprong met een forse zwaai op zijn voeten.

In de badkamer, die aan de slaapkamer grensde had hij spoedig door een verfrissend bad al zijn kracht en lenigheid teruggekregen.

— Er is niets, dat het denkvermogen zo zeer opfrist als goed koud water, zei hij enige ogenblikken later tot Brand toen zij beiden in de eetzaal aan het ontbijt zaten. Ben je helemaal uitgerust?

— Ik voel mij in staat tot grootse dingen, antwoordde Brand lachend.

— Heb je daar de ochtendbladen bij de hand?

— Hier zijn ze.

— Natuurlijk zal er wel reeds iets in staan?

— Ik heb ze nog niet ingezien, ik wilde daar juist mede beginnen.

De beide vrienden namen elk een ochtendblad ter hand en begonnen het ijverig uit te pluizen. Zij vonden echter niets.

Brand legde zijn blad met een ongeduldig gebaar neer, maar Raffles riep glimlachend uit:

— Wij hadden wijzer moeten zijn.

Hoe zouden de ochtendbladen reeds nu een verslag kunnen bevatten van een misdaad, die waarschijnlijk pas vanochtend om acht of negen uur ontdekt is? Wij zullen wel tot de middagedities moeten wachten.

— Maar dan kunnen wij tot zolang niets doen.

— Waarschijnlijk niet, maar wij zullen toch de kant van de Victoriastreet eens uitgaan. Misschien is het toeval ons wel gunstig om het een of ander te ontdekken.

De beide vrienden beëindigden hun ontbijt, toen Brand plotseling opmerkte:

— Dat is waar ook. Ik heb je gisteren twee brieven van de schrijftafel van de bankier zien wegnemen, wat heb je daarmee uitgevoerd?

Raffles hief met een ruk het hoofd op en sloeg zich met de vuist voor het voorhoofd.

— Waarachtig, amice, riep hij uit. Glad vergeten. En ik wil mij nog al voordoen als detective. Ik zal ze aanstonds gaan halen.

Hij stond vlug op, verliet het vertrek, en keerde even later terug met de beide brieven.

Hij las ze nog eens met gefronst voorhoofd door en keek toen peinzend voor zich uit.

Deze beide brieven zijn afkomstig van een en dezelfde man en ik ben er vast van overtuigd, dat hij de bezoeker was, die een paar weken geleden Simmonds tijdens het bal op zulk een zichtbare wijze heeft weten te ontroeren.

— Wat staat er in?

— De brieven zijn bijna in dezelfde bewoordingen opgesteld, maar met vier dagen tussenruimte afgezonden. De schrijver eist een grote som geld, daar hij anders « een zekere zaak » aan het licht zal brengen. In de tweede brief echter is sprake van een of ander document, waarover de bankier blijkbaar in zijn antwoord op de eerste brief gesproken heeft. De schrijver zegt namelijk, dat hij dat stuk op een of andere wijze wel in handen zal weten te krijgen.

Raffles hief het hoofd op en keek Brand onderzoekend aan.

— Begrijp je nu, waarvoor die inbraken dienden? vroeg hij langzaam.

— Je wilt zeggen...

— Ik wil zeggen, dat de schrijver van deze brieven en de geheimzinnige inbreker een en dezelfde persoon zijn en dat zijn doel was een voor hem kostbaar stuk machtig te worden, waarmee de bankier hem zeker op een of andere wijze in zijn macht had.

— Voor die opvatting is zeker veel te zeggen, riep Brand uit, maar wij hebben geen bewijzen.

— Nu tenminste nog niet, maar het zal ons niet moeilijk vallen ze te krijgen.

Raffles nam een der brieven voor zich, haalde een vergrootglas uit zijn zak en begon het schrift nauwkeurig te onderzoeken.

Het duurde lang, maar eindelijk richtte Raffles het hoofd weer op en zei langzaam:

— Er is wel het een en ander uit op te maken. De man, die deze brief geschreven heeft, is een gevaarlijk heer, zeer sluw, hij behoort niet tot de werkende stand, maar hij is evenmin wat men noemt een heer.

Vermoedelijk verblijft hij op het ogenblik in een klein hotel en deze brief is zeer vroeg in de ochtend gepost.

— Hoe weet je dat alles? riep Brand uit.

— Nu, het karakter van de afzender, blijkt voldoende uit het schrift. Geen orthografische fouten, dus de man heeft in ieder geval een behoorlijke opvoeding gehad. De vorm van de kleine, fijne letters wijst op sluwheid, gepaard gaande met een groot geduld. Zie je, dat er een stukje in de bovenhoek van de brief ontbreekt?

— Ja, inderdaad.

— Nu, daar heeft waarschijnlijk de naam van het hotel gestaan. En groot is dat hotel zeker niet geweest, want het papier is niet van de beste kwaliteit. Ik zie hier verscheidene vlekken, die alleen door vet veroorzaakt kunnen zijn. De man heeft de brief dus blijkbaar geschreven, terwijl hij aan het ontbijt zat. Hij had er dus grote haast mee en hij zal dus niet hebben getreuzeld

met het posten van de brief.

— Tegen die redenering is niets in te brengen, merkte Brand lachend op.

Raffles deed de beide brieven weer zorgvuldig in zijn portefeuille, waarna beide vrienden de villa verlieten teneinde een lange wandeling te maken.

Het was bijna lunchtijd, toen de beide vrienden weer naar huis terugkeerden.

Zij vonden de middag-edities van de grote bladen reeds naast hun bord liggen.

Raffles nam aanstonds de «Times» op en begon het blad haastig door te bladeren.

Brand deed hetzelfde met de «Daily-Express».

Brand was de eerste, die een kreet van voldoening slaakte.

Raffles hief het hoofd op en vroeg belangstellend:

— Heeft hoofdinspecteur Baxter al iets ontdekt?

— Ja, maar ik geloof dat hij er gloeiend naast is. Zoals je wel dacht, is hij hals over kop het verkeerde spoor gevolgd.

— Lees eens voor, zei Raffles.

Brand begon met duidelijke stem voor te lezen:

Opzienbarende moord in een bankgebouw.

Hedenochtend omstreeks negen uur is er in de woning van een bekend stadgenoot, de bankier Antony Simmonds, die pas een nieuw huis in de Victoriastreet had betrokken, een afschuwelijke moord ontdekt, waarvan de bankier zelf het slachtoffer is geworden.

Hoofdinspecteur Baxter, aan wie het onderzoek naar de misdaad is opgedragen, verklaarde onze medewerker, dat hij hier voor de moeilijkste zaak zijner gehele carrière stond. Inderdaad zijn er in deze moordzaak een aantal factoren, die haar tot een raadselachtige misdaad stampelen.

Wij willen nu overgaan tot een geregeld verslag van de zaak:

Toen hedenochtend een oude dienstbode, zoals zij reeds jaren achtereengewoon was, haar meester een kop thee in diens slaapkamer wilde brengen, kreeg

zij op haar herhaald kloppen geen antwoord. Zij trachtte de deur te openen, maar deze was, gelijk zij trouwens wel wist op slot.

Ongerust geworden, zette zij het dienblad neer, om haar jonge meesteres, Maud Simmonds te waarschuwen. Verschrikt snelde het jonge meisje de trap op naar de slaapkamer van haar vader, welke op de bovenste verdieping is gelegen. Ook zij klopte enige malen achter elkaar aan. Daar zij echter geen gehoor kreeg, trachtte zij de deur van de werkkamer te openen, die op dezelfde gang gelegen is en met een tussendeur in verbinding staat met de slaapkamer; ook deze gangdeur was echter gesloten. Nu maakte zich een hevige ongerustheid van het jonge meisje meester; zij riep snel enige bedienden, die zouden trachten de slaapkamerdeur te openen, terwijl zij zelve de politie ging opbellen. Zij kende de geregelde gewoonten van haar vader en wist trouwens, dat hij zich de vorige avond om ongeveer elf uur ter ruste had begeven. De bedienden waren nog steeds bezig met de deur van de slaapkamer, toen de politie-auto reeds voor de deur stopte, waaruit de heren Baxter en Sullivan, benevens een paar goede detectives, stapten. Hoofdinspecteur Baxter is een der vrienden van de vermoorde bankier en was daarom in persoon gekomen. Het meisje deelde de bezoekers in enkele woorden mede, wat haar was wedervaren en een ogenblik later beklommen de politiemannen de trap. Een der detectives had de deur van de slaapkamer met behulp van een looper spoedig geopend. Maud Simmonds snelde naar binnen, en een kreet ontsnapte haar. Het bed van haar vader was niet beslapen. De detectives waren na het jonge meisje de kamer binnengegaan en stelden direct een grondig onderzoek in. Er heerste de grootste orde. Inspecteur Sullivan maakte een omgang in het vertrek en bekeek zorgvuldig de overjas en het jacquet, welke kledingstukken het slachtoffer gedragen had. Vervolgens trad hij op 't raam toe, dat goed gesloten bleek te zijn, keek toen onder het ledikant, opende vervolgens alle kasten, en wierp daarna een vra-

gende blik op het jonge meisje.

— Uw vader is in elk geval niet hier, miss, zei Sullivan. Waar leidt die deur heen, als ik vragen mag?

— Naar de werkkamer van mijn vader, mijnheer, antwoordde Miss Maud.

Daarop stelde inspecteur Sullivan de vraag of haar vader gewoon was nog in die werkkamer te arbeiden, nadat hij zich voor de nacht had teruggetrokken.

Toen Miss Simmonds hierop bevestigend antwoordde probeerde inspecteur Sullivan de tussendeur te openen. Ook deze deur was op slot, zodat de detective, die de andere deur geopend had, ook dit slot onderhanden moest nemen.

Een half duister heerste in deze kamer. Hoofdinspecteur Baxter trad op het venster toe en schoof het gordijn open. Daar achter lag een bewegingloos lichaam. Het was het lijk van de bankier.

De politiemannen hadden de grootste moeite, de hevig ontroerde dochter van het slachtoffer weg te voeren. Vervolgens werd een grondig onderzoek ingesteld, waarbij zich de raadselachtige omstandigheid voordeed, dat er geen geldswaarden vermist werden, ofschoon de kleine brandkast in het vertrek half geopend was en voor een waarde van enige duizenden ponden sterling bevatte. Bovendien was het raam deugdelijk gesloten, evenals de deur, die naar de gang leidde. Er werd geen wapen bij het lijk gevonden, zodat 't door de moordenaar moet zijn meegenomen. Maar hoe deze heeft kunnen ontkomen uit het bijna hermetisch afgesloten vertrek, dat is een raadsel, hetwelk hoofdinspecteur Baxter binnen niet al te lange tijd hoopt te hebben opgelost.

Wij zullen onze lezers geregeld op de hoogte houden van de vorderingen van het onderzoek in deze hoogst raadselachtige zaak. Voorlopig heeft de politie ons verzocht niet in bijzonderheden te treden, daar dit de vlucht van de moordenaar zou kunnen vergemakkelijken. »

Brand legde het blad neer en keek Raffles glimlachend aan.

— Ik ben benieuwd hoe Baxter zich hier uit redt, zei Raffles lachend. Ik

geloof, dat het al een harde noot voor onze vriend geweest zou zijn, als de revolver gevonden was, maar nu zal hij wel spoedig de wanhoop nabij zijn. Maar dat is waar ook, er wordt volstrekt niet gerept van de brief, die de bankier aan zijn dochter heeft nagelaten.

— Neen, dat is waar. Misschien heeft de politie die brief niet gevonden.

— Dat is niet onmogelijk, hernam Raffles nadenkend. In ieder geval zullen ze de brief van weinig belang hebben geacht en hem eenvoudig aan het jonge meisje hebben overhandigd, daar zij het denkbeeld van zelfmoord aanstonds hebben buitengesloten.

— Gaan wij naar het huis van de bankier?

— Ja, aanstonds, nadat wij geluncht hebben, antwoordde Raffles.

De beide vrienden gebruikten tamelijk zwijgend deze maaltijd en reden daarop naar het huis van de bankier.

Weliswaar was het door de politie afgezet, maar de naam van Lord Aberdeen was voldoende om hem aanstonds toegang te verschaffen.

— Goede vriend, zei Raffles, tot de bediende, die de deur opende, je moet eens aan je meesteres vragen of er belet is voor Lord Aberdeen. Zeg haar, dat het mij groot genoegen zal doen als ik haar van dienst kan zijn; misschien ben ik daar wel toe in staat.

De bediende verwijderde zich en keerde enkele ogenblikken later terug met het verzoek hem te willen volgen.

De beide vrienden volgden de knecht zwijgend, tot deze de deur opende van een klein, smaakvol gemeubeld boudoir.

Met zachte stem noemde hij de naam van de hoge bezoeker en deed daarop bescheiden de deur achter hen dicht.

Maud Simmonds was zeer bleek, maar toen zij opstond om de bezoekers tegemoet te gaan, zag Raffles op haar geelaat behalve droefheid, ook een trek van angst, die hij daarop niet verwachtte, en die hem met enige verbazing vervulde.

Het jonge meisje reikte de beide bezoekers haar hand en verzocht hen plaats te nemen.

— Ik weet wel, Miss Maud, zo begon

Raffles met zijn heldere klankvolle stem, dat het onder gewone omstandigheden niet zeer tactvol zou zijn u zo kort na de dood van uw vader te bezoeken. Ik heb echter 't verslag van deze zaak in de krant gelezen en de raadselachtige omstandigheden hebben mij zo zeer getroffen, dat ik, om u de waarheid te zeggen vrees, dat de politie haar wel niet zal kunnen oplossen.

Raffles zweeg even, terwijl het meisje haar grijze ogen op hem vestigde.

— Gelooft gij dat, mylord? vroeg zij met toonloze stem.

— Dat geloof ik inderdaad, Miss Maud. En omdat ik er reeds meermalen in geslaagd ben een moeilijk vraagstuk tot oplossing te brengen, waarop de politie tevergeefs haar tanden stuk beet, zo vraag ik u nu verlof u van dienst te mogen zijn.

Er kwam een dankbare blik in de ogen van het jonge meisje.

Zij reikte Raffles opnieuw de hand en zeide:

— Om u de waarheid te zeggen, mylord, geloof ik met u, dat de politie reeds nu op een dwaalspoor is. Zij geloofst namelijk aan een misdaad, terwijl...

— Terwijl uw ongelukkige vader de hand aan zich zelf heeft geslagen, vulde Raffles op ernstige toon de zin aan.

Het jonge meisje stond op, drukte de hand op het hart en slaakte een zwakke kreet, terwijl zij Raffles met grote ogen aanstaarde.

— Hoe weet gij dat, mylord? vroeg zij eindelijk toonloos.

— Ik weet het niet, miss, maar ik heb er een sterk vermoeden van, zei hij. Het is nog niet lang geleden, dat in dit huis een bal ter uwer ere plaats had. Misschien herinnert gij u, dat uw vader toen plotseling werd weggeroepen. Hij bleef niet lang weg, maar toen hij terugkeerde zag hij er tien jaar ouder uit. Is u dat ook niet opgevallen?

Het meisje hief snel het hoofd op.

— Eerlijk gezegd, mylord, heb ik dat wel gemenkt, maar toen ik er mijn vader naar vroeg, praatte hij vlug over de zaak heen en zei, dat het niets te betekenen had.

— Dat was te verwachten. Nu, ik geloof integendeel, dat het zeer veel te betekenen had en in nauw verband staat met de zelfmoord van uw vader.

Raffles dacht even na en vervolgde toen:

— Is de bediende nog hier, die destijds de bewuste bezoeker heeft aangediend?

— Neen, het was geloof ik een hulpbediende, mylord.

— Dat is jammer. Maar wellicht heeft de butler de adressen van die lieden nog?

— Dat zal ik hem dan aanstonds gaan vragen, mylord.

— En nu moet gij mij eens eerlijk zeggen, vervolgde Raffles, tenminste als gij werkelijk wilt dat ik u help, achter de waarheid te komen, waarom gij zoëven zeide, dat uw vader niet vermoord is, maar zelf een eind aan zijn leven heeft gemaakt.

Het meisje scheen te aarzelen en aan een hevige gemoedsbeweging ten proef.

Raffles trad enige stappen naar haar toe en legde haar vriendelijk de hand op de schouder.

— Gij behoeft voor ons beiden geen geheimen te hebben, Miss, zei hij op ernstige toon. Ik weet misschien meer uit het verleden van uw vader dan gij mij op het ogenblik zoudt willen bekennen. Heeft hij u zelf daaromtrent niets gezegd?

Het meisje antwoordde niet, maar wrong nerveus de handen.

— Ik weet niet of ik het wel zeggen moet, mylord, fluisterde zij op hese toon. Het is zo heel... heel erg.

— Maar denkt gij niet, dat het nog veel erger zal zijn, miss, als de man die uw vader in zijn macht wilde krijgen, en dat ook zeker zou gedaan hebben als hij was blijven leven, zijn klauwen ook niet naar u zal uitstrekken?

Zij deinsde achteruit en werd zo mogelijk nog bleker.

— Luister eens, miss, hernam Raffles langzaam. Ik wens volstrekt niet te weten, wat uw vader u heeft medegedeeld, misschien wel in een of andere brief, die hij voor zijn dood schreef. Maar zeg mij alleen of uw vader daarin

gesproken heeft van een of ander compromitterend stuk.

Het meisje wreef nerveus de handpalmen over elkaar en knikte zwijgend.

Toen kwam het nauwelijks hoorbaar over haar lippen:

— Ja, mylord, zo is het.

— Ik dacht het wel, hernam Raffles kalm. Dat stuk is zeker van groot belang. Maar ik begrijp niet, waarom uw vader de strijd niet tegen de ellending heeft aangeboden, en waarom hij zo onverhoeds een eind aan zijn leven heeft gemaakt.

— Omdat het stuk waarvan gij spreekt verdwenen is, mylord, fluisterde het meisje, terwijl zij een angstige blik om zich heen wierp, als vreesde zij beluisterd te zullen worden.

— Verdwenen? herhaalde Raffles. Maar dat is immers onmogelijk. Wanneer zou dat dan gebeurd moeten zijn?

— Gisternacht, mylord. Luister, dan zal ik het u vertellen.

Het meisje maakte een uitnodigend gebaar en allen namen plaats.

— Ik behoef er geen geheim van te maken, mylord, dat mijn vader in de laatste tijd buitengewoon zenuwachtig was. Ik vreesde zelfs, dat hij aan een soort vervolgingswaan ging lijden, maar nu weet ik wel beter. Mijn vader vluchtte niet voor een denkbeeld, maar voor een mens van vlees en bloed.

— Daarom had hij zeker zijn werkkamer naar de bovenste verdieping overgebracht? vroeg Raffles.

— Juist, mylord, knikte het jonge meisje. Hij had daar een kleine brandkast heen laten brengen, en in die brandkast lag... het stuk waarvan ik zoëven gesproken heb.

Raffles knikte zwijgend en vol aandacht, terwijl hij zijn blik geen ogenblik van het gelaat van het jonge meisje afwendde.

— Gedurende de laatste dagen scheen mijn vader zich iets geruster te voelen. Gisteravond wenste hij mij om elf uur goedennacht, teneinde zich ter ruste te begeven. Zoals gij in de krant hebt kunnen lezen, grensde zijn werkkamer aan de slaapkamer. Hij was gewoon alle deuren te sluiten. Voor de ramen

hangingen dikke gordijnen. Nu blijkt het uit alles, dat mijn vader niet naar bed is gegaan, maar zich aanstonds naar zijn werkkamer heeft begeven en daar de brandkast geopend heeft, misschien om zich te vergewissen, dat het kostbare stuk nog steeds op zijn plaats lag. Het volgende weet ik mylord, uit de brief die mijn vader mij heeft nagelaten. Het moet omstreeks twee uur in de nacht zijn geweest, dat mijn vader aan zijn schrijftafel zat met het noodlottige papier naast zich, bezig enige brieven te schrijven. Hij kreeg dorst en stond op om naar de slaapkamer te gaan om daar wat te drinken. Terwijl hij het glas vulde, meende hij in de werkkamer een zeer zacht geritsel te horen. Hij hechtte daar echter geen betekenis aan, maar schonk het glas vol, goot het leeg en vulde het opnieuw, teneinde het water wat frisser te hebben. Hij dronk het glas water langzaam leeg en keerde toen naar zijn werkkamer terug.

Op de drempel van de deur bleef hij als door de donder getroffen staan. Alle papieren op zijn schrijftafel waren door elkaar gehaald en voor een groot gedeelte zelfs naast het bureau op de vloer gevallen.

— Merkwaardig, bromde Raffles in zichzelf.

Wat Brand betreft, het was hem alsof hij een sprookje hoorde vertellen.

Het jonge meisje ging voort, terwijl zij moeite had haar tranen te bedwingen:

— Waanzinnig van angst snelde mijn vader naar zijn schrijftafel. Het bewuste stuk was verdwenen.

— Aan het raam was niets te zien? vroeg Raffles. De deuren waren nog dicht?

— Tenminste, volgens mijn vader, mylord, en toch vrees ik, dat hij zich vergist heeft, want hoe is het anders mogelijk, dat de dief het vertrek heeft kunnen verlaten.

— O, er zijn wel meer wonderen tussen hemel en aarde, dan waarvan onze schoolse wijsheid heeft gedroomd, zei Raffles Hamlet citerend. Nu verder hoeft gij mij niets te vertellen. Ik kan mij wel voorstellen, hoe het toen gegaan is.

De Grote Onbekende stond op en drukte het jonge meisje de hand.

— Het is een zeer zonderlinge zaak, miss. En niet alleen zonderling, maar ook hoogst gevaarlijk. Ben ik ver van de waarheid, als ik vermoed, dat de dief van dat stuk u groot nadeel kan be-rokkenen?

— Hij kan mij ruïneren, mylord, riep het jonge meisje op heftige toon uit. Hij kan mijn huwelijk met mijn verloofde onmogelijk maken. Ja hij kan ons tot armoede en oneer brengen.

— Ik vermoedde wel zoiets, bromde Raffles in zichzelf. Daarop vervolgde hij luid:

— Ik behoef niets meer te weten, miss. Nu verzoek ik u nog alleen maar even het vertrek te mogen zien, waar dit alles voorviel.

— Maar het is afgesloten, mylord, door de politie.

— Nu, gij zult er toch wel een sleutel van hebben?

Het jonge meisje aarzelde.

— Ja, mylord; maar eigenlijk heeft hoofdinspecteur Baxter mij verzocht, niemand toe te laten, alvorens de gerechtelijke fotograaf de nodige foto's gemaakt had.

— Ja miss, dan vrees ik, dat ik u toch niet doeltreffend zal kunnen helpen, merkte Raffles op. Maar bedenk wel, dat, wanneer het raadsel is opgelost ook de ellendeling onschadelijk kan worden gemaakt, die het stuk thans in handen heeft.

Dit scheen Maud Simmonds tot ande-

re gedachten te brengen.

Zij stond op, nam een klein huishoudmandje, en haalde er een sleutel uit die zij Raffles overhandigde.

— Zie daar, mylord. Ik vertrouw u ten volle.

Plotseling bleef zij staan en keek Raffles verschrikt aan.

— Daar valt mij juist in, mylord, of gij een vermoeden hebt hoe de revolver verdwenen is?

— Is dat wapen dan niet in de kamer gevonden? vroeg Raffles.

— Neen, mylord.

— Wat denkt Baxter er van? vroeg Raffles. Hebt gij hem iets gezegd van die brief, die uw vader u geschreven heeft?

Het jonge meisje boog het hoofd en antwoordde fluisterend:

— Daarvan heb ik nog niet gerept, mylord. Ik weet niet of dat wel goed is, maar het was mij onmogelijk. Als ik die brief had moeten afstaan, zou weliswaar gebleken zijn, dat hier van geen moord sprake is, maar tevens zou ik dan een geheim moeten prijsgeven, dat ik tot iedere prijs wil trachten te bewaren. Ik zal die brief niet eerder tonen, dan wanneer het mocht blijken, dat de politie op een dwaalspoor is en een onschuldige zou arresteren. Geloof gij, mylord, dat hoofdinspecteur Baxter daar toe in staat zou zijn?

— Ja, miss, dat geloof ik uit de volheid mijns harten, antwoordde Raffles met een overtuiging, die het jonge meisje verwonderd deed opzien.

HOOFDSTUK VII

DE PLEK VAN DE MISDAAD

De beide vrienden stonden nu voor de deur van het zelfde vertrek, waar zij de vorige nacht onder zulke tragische omstandigheden waren binnengedrongen.

Zij hadden Maud Simmonds verzocht hen te vergezellen, daar zij de smart van het jonge meisje niet opnieuw wilden aanwakkeren.

Zij traden binnen en aanstonds ving Raffles zijn onderzoek aan.

Het lichaam van de dode lag nu uitgestrekt op de divan en was met een laken overdekt.

Raffles sloeg het laken terug en wierp een blik op het gelaat van de dode.

Het was verwrongen en vertoonde een trek van grote angst en afschuw tegelijk.

In de rechterslaap was een donker-rood, klein gat te zien, waar de kogel uit de revolver was binnengedrongen.

Raffles bekeek de wonde nauwkeurig en zei:

— Er kan geen twijfel aan bestaan, dat de bankier zich zelf van het leven heeft beroofd. De huid rondom de wonde is verschroeid, en zelfs wanneer het niet in de brief had gestaan, zou ik wel begrepen hebben, dat hij een moordenaar zeker niet zo dicht zou hebben laten naderen, zonder zich te verweren.

Langzaam begon Raffles nu het vertrek rond te lopen.

Hij stond bij alle meubelen stil en bekeek ze aandachtig; ook het raam onderwierp hij aan een nauwkeurig onderzoek.

Plotseling keek hij op zijn polshorloge en richtte zich tot Brand met de vraag:

— Wees zo goed eens aan die tafel te gaan zitten, amice.

De jonge man gehoorzaamde zwijgend.

— Als ik nu een teken geef, begeef je je naar de slaapkamer, schenk je daar langzaam een glas water in, gooi het leeg, vul het nogmaals en drink het dan langzaam leeg. Ik zal op mijn secondewijzer nagaan, hoe lang dat duurt.

Brand deed wat hem gezegd was.

Hij stond op, opende de tussendeur, liep op de wastafel toe, dronk het glas water leeg en keerde terug.

Juist toen hij weer op de drempel van de deur stond, riep Raffles uit:

— Twee minuten en zeven seconden.

— En ik heb alles met opzet een weinig langzaam gedaan, zei Brand.

— Nu, dan is dat iets zeer wonderlijks, bromde Raffles. Wij zouden dus moeten aannemen, dat hier, juist nadat de bankier het vertrek verliet, iemand binnendrong, het compromitterende stuk wegnam, bij zich stak en vervolgens op onverklaarbare wijze het vertrek weer verliet. Ik zeg onverklaarbaar, omdat wij de beide deuren, zowel als het raam gesloten vonden.

— Maar zou de bankier zich ook hebben kunnen vergissen? merkte Brand

hoofdschuddend op. Want, zoals je zegt, lijkt mij dat ook onmogelijk.

Raffles haalde de schouders op.

— Dat is ondenkbaar, zei hij. Men maakt niet voor een grap een eind aan zijn leven. Daarvoor moeten natuurlijk zeer geldige redenen bestaan. Je kunt er trouwens wel zeker van zijn, dat Miss Simmonds vanochtend onmiddellijk al deze papieren met de grootste nauwkeurigheid doorzocht heeft.

Raffles was intussen langzaam naar het raam gegaan en stond nu, in gedachten verzonken, naar buiten te starren.

— Ik zou gaarne de inhoud van die brief kennen, bromde hij. Misschien ligt daarin de sleutel tot het raadsel.

Met een ruk draaide hij zich om en begon opnieuw zijn rondwandeling door het vertrek.

Van tijd tot tijd hoorde Brand hem iets binnensmonds mompelen.

— Daar moet de duivel de hand in hebben gehad, riep hij eindelijk uit. Hier moet iemand binnen zijn gekomen, die al die papieren ondersteboven heeft gehaald, tenzij de bankier dit zelf zou hebben gedaan, wat mij niet waarschijnlijk voorkomt, tenzij...

Plotseling viel hij zich zelf in de rede met de uitroep:

— Als ik het mij goed herinner, hoorde Simmonds toen hij in zijn slaapkamer was, een zacht geruis, of een geritsel in de werkkamer. Wat kan de oorzaak daarvan geweest zijn?

Zonder enig antwoord op zijn vraag af te wachten, stond Raffles weer op uit de stoel, waarin hij zich had laten vallen en begon nogmaals zijn rondgang langs de wanden van het vertrek.

— Dit zijn mooie schilderijen, merkte hij als terloops op, terwijl hij wees op enige blijkbaar zeer oude schilderstukjes in zwaar ouderwetse lijsten, die aan een der muren hingen.

Hij trad er dichterbij toe en bekeek ze een voor een nauwkeurig.

— Stel je belang in die oude zeegezichten? vroeg Brand.

— Minder in de schilderijen zelf, dan in de lijsten, antwoordde Raffles kalm. Ze zijn nogal antiek en hier en daar

door de wormen aangetast. Kijk eens, dit is al een bijzonder groot gat; ik kan er met gemak mijn pink in steken.

Brand kwam nieuwsgierig naderbij.

— Voor een wormgat is het inderdaad bijzonder groot, merkte hij op.

— Buitengewoon groot, hernam Raffles, op spottende toon.

Hij had zijn pink in het gat van de lijst gestoken en schommelde nu het schilderij, dat aan een lang koord hing, zacht heen en weer.

Toen keerde hij het schilderij om en bekeek het aan de achterkant.

— Het gat loopt door de gehele lijst heen, bromde hij. Zou je denken, Charles, dat je er gemakkelijk doorheen kunt kijken?

— Jazeker, met het grootste gemak. antwoordde deze verbaasd.

Raffles vestigde zijn ogen strak op het gelaat van Brand en de jongeman kon aan het schitteren van die ogen aanstonds zien, dat zijn vriend het een of ander ontdekt had.

Raffles liet het schilderij weer los, wachtte tot het geheel stil hing, nam een potlood van de schrijftafel en stak het tot Charles grote verwondering door het gat.

Maar de verbazing van de jongeman nam nog toe, toen hij zag, dat het potlood geheel in het gat van de lijst verdween.

Raffles keek hem met een zegevierende blik aan.

— Ik geloof, dat wij al aardig op weg zijn, om het raadsel op te lossen! riep hij uit.

— Er is dus een gat in de muur? riep Brand opgewonden.

— Precies. De man die het stuk heeft weggenomen, heeft van hier uit door de reeds sterk gehavende lijst van het schilderij heen, een gat geboord in de muur die het bankgebouw van het aangrenzende huis scheidt.

— Maar wat bereikte hij daarmee? vroeg Brand.

— Daar bereikte hij mee, dat hij van de naast gelegen kamer uit in dit vertrek kon kijken.

— Maar dat bracht hem toch niets verder. Daarmee kreeg hij toch het do-

cument nog niet in handen.

— Neen, daarvoor was dit gat natuurlijk te klein, maar hij zal er waarschijnlijk nog een tweede, veel groter, naast hebben gemaakt.

Met een snelle ruk trok Raffles het koord van het schilderij stuk en nam het van de muur.

Brand slaakte een kreet van verrassing.

Een cirkelronde naad was in het behang zichtbaar.

Raffles duwde er zacht met de hand tegen en na enkele seconden kon hij het cirkelvormige stuk van de muur terug duwen.

Toen hij dacht, dat het ongeveer halfweg de muur was, hield hij daarmee op en wierp Brand een vragende blik toe.

— Begin je het nu te begrijpen? vroeg hij.

Brand schudde het hoofd.

— Om de waarheid te zeggen, begrijp ik er nog niet veel van. Het is toch onmogelijk dat de man door dit gat naar binnen is gekomen. Het is nauwelijks breed genoeg om er een hand doorheen te steken.

— Er is hier ook niemand in de kamer geweest, hernam Raffles. De man is hiernaast gebleven.

— Maar hoe heeft hij het stuk dan kunnen weghalen, vroeg Brand in operste verbazing.

— Door een gewone stofzuiger te gebruiken.

— Een stofzuiger? riep Brand uit.

— Het kan niet anders. Het is de enige manier, waarop de diefstal kan zijn gepleegd, wij zullen er ons trouwens aanstonds van overtuigen.

Hij hing 't schilderij weer op zijn oude plaats, greep zijn hoed, en verliet het vertrek, door Brand gevolgd.

Zij begaven zich aanstonds weer naar de salon, waar Maud Simmonds hen wachtte in gezelschap van een jongeman van knap uiterlijk van omstreeks dertigjarige leeftijd.

Het was de toekomstige echtgenoot van het jonge meisje, Paul Burton.

Blijkbaar waren zij in een ernstig gesprek verdiept.

Zij stonden tegelijkertijd op en Paul Burton kwam met uitgestoken hand op Raffles toe.

— Ik kan u niet zeggen, hoe het mij verheugt, mylord, dat gij u wel met onze zaak hebt willen bemoeien. Ik heb reeds meermalen van uw schrandereheid gehoord; deze kan ons nu te stade komen.

— Is er nog iets gebeurd sinds vanochtend? vroeg Raffles terwijl hij het jonge paar aankeek.

Paul Burton raadpleegde zijn meiske met de ogen en toen hij daarin een toestemming las, zei hij op ernstige toon:

— Ik heb zoëven een dreigbrief ontvangen, mylord. Ik kan u niet alles mededelen, maar de schrijver van die brief is in staat mijn gehele carrière te breken en een smet te werpen op de naam van mijn aanstaande vrouw, als ik zijn eis niet inwillig. Hij vraagt een onmogelijk grote som geld, niet minder dan vijfhonderd duizend pond sterling. Zoudt gij mij raden met hem in verbinding te treden en trachten tot een vergelijk te komen? Gij zijt toch enigszins van de zaak op de hoogte.

— Nooit, riep Raffles op krachtige toon. Geen cent moogt gij hem betalen. Ik verzeker u, dat wij die man wel in handen zullen krijgen.

— Maar hij zal schandaal maken, riep Paul Burton uit.

— Daarvoor behoeft gij niet te vrezen, hernaam Raffles op ernstige toon. Ik geef u de verzekering, dat ik dat zal weten te beletten.

Even heerste er zwijgen en toen vroeg Raffles:

— Wanneer is u die dreigbrief gezonden, als ik vragen mag?

— Hij is hedenochtend gepost. Ik ontving hem omstreeks half één.

— Zaten er misschien vetvlekken op het papier, en was er een hoekje afgeknipt?

Burton keek Raffles met de grootste verbazing aan.

— Hoe weet gij dat, mylord? riep hij

uit.

— Ik vermoedde het half, antwoordde Raffles met een flauwe glimlach. Ik heb nu die brief niet nodig, want... nu, dat zou u minder belang inboezemen.

— Misschien kan ik u nog iets nieuws mededelen, mylord, vervolgde de jonge man.

— Wat dan? vroeg Raffles in gespannen aandacht.

— John Banker, de man van een der dames cliënten van Maud's vader, is op bevel van hoofdinspecteur Baxter hedenochtend gearresteerd.

Raffles stond sprakeloos van verbazing.

— Heeft hij dat werkelijk gedaan? vroeg hij.

Weet gij om welke reden?

— O, dat was voor hoofdinspecteur Baxter eenvoudig genoeg, antwoordde de jonge man op bittere toon. Hij had gehoord, dat Banker een scène had gemaakt voor een der loketten in verband met een speculatie van zijn vrouw. Hoe het ook zij, Baxter heeft daar aanleiding in menen te vinden, om de man op slag te arresteren.

— Nu, wij zullen daar wel wat op weten te vinden, riep Raffles uit.

Raffles wierp een blik op zijn horloge.

— Gij moet het mij niet kwalijk nemen, Miss Maud, en mijn waarde Paul, dat ik u nu reeds verlaat, want ik meen reeds een spoor te hebben gevonden en het is zaak, dat ik daar zo spoedig mogelijk werk van maak.

— Dan zullen wij u niet ophouden, mylord, riep het jonge meisje haastig uit. Hoe eerder gij de man hebt ontdekt, die ons zo zwaar kan treffen, hoe eerder ik weer gerust zal kunnen ademen. Het is alsof er een loden last op mijn borst drukt.

Raffles boog hoffelijk en antwoordde:

— Ik beloof u, Miss Maud, dat ik al mijn best zal doen, die vent zo spoedig mogelijk onschadelijk te maken.

HOOFDSTUK VIII

HET GEHEIM DOCUMENT

Raffles verliet 't bankgebouw, gevolgd door Brand en beiden begaven zich naar het naast gelegen huis.

De deur werd geopend door een oude bediende, die vroeg wat zij wensten.

— Wij zijn van de politie man, antwoordde Raffles kortaf. Je hebt echter niets te vrezen. Beantwoord slechts naar waarheid mijn vragen.

De oude man week verschrikt een paar passen achteruit, en zei toen stamelend:

— Gij kunt gerust vragen, mijnheer. Wij hebben hier in huis niets te verbergen. Het staat zeker in verband met de moord op de bankier Simmonds.

— Zo is het. Wil je mij eens zeggen, of hier dezer dagen, laat ons zeggen ongeveer acht dagen geleden, misschien veertien, een kamer op de bovenste verdieping is verhuurd?

— Ja, mijnheer, dat is inderdaad het geval geweest, antwoordde de bediende snel.

— Woont de huurder nog hier?

— Ik weet het niet, mijnheer. Hij is wel gisteravond vroeg thuis gekomen, zoals trouwens elke avond, maar hij is waarschijnlijk weer vroeg de deur uitgegaan, tenminste zijn kamer is ledig en wij hebben hem de hele dag nog niet gezien.

— Kunt gij u precies de dag van zijn komst herinneren?

— Dat niet, maar ik kan het aan de conciërge vragen. Die heeft er natuurlijk boek van gehouden. Ik weet echter wel, dat de man de kamer voor een volle maand had gehuurd.

Hij nam de telefoon van de haak, stelde een paar vragen en hing toen de hoorn weer op.

— Juist acht dagen geleden, dus op

Woensdag, is hij hier gekomen, mijnheer. Hij had niet veel bagage bij zich, maar betaalde een maand huur vooruit.

— Hoe was zijn levenswijze?

— Zeer geregeld, mijnheer. Hij was bijna de hele dag buitenshuis, maar hij kwam 's avonds om negen uur, sloot zijn kamer af en dan zagen wij hem niet voor de volgende ochtend.

— Hoe zag hij er uit?

— Een kleine man, met een gitzwarte baard en een lange, zwarte snor. Hij liep enigszins gebogen.

— Verder niets bijzonders?

De huisknecht dacht even na en riep toen plotseling uit:

— Ja, mijnheer. Toen hij hier een dag was, heeft hij zich zeker ergens aan verwond, want hij ging naar de dokter, omdat zijn rechterhand hevig bloedde. Toen hij terugkwam had hij een verband om de rechter-ringvinger en dat heeft hij gedragen tot op gisteren. Maar ik heb duidelijk gezien, dat er een groot litteken van is overgebleven.

— Dat is goed opgemerkt, zei Raffles, met een verheugde blik in zijn ogen. En laat mij nu de kamer nog even zien.

De bediende ging hem voor naar het vertrek, dat de vreemdeling met de zwarte baard bewoond had.

Zonder een ogenblik te aarzelen, liep Raffles onmiddellijk op de muur toe en lichtte een prent op, die met twee punaises tegen het behang was bevestigd.

Met een zegevierend gebaar wees hij Brand, die hem gevolgd was, de plek van de muur achter de plaat.

— De dief heeft het uitstekend uitgedacht, dat moet ik hem ter ere nageven. Vlak naast het gat, waar hij doorheen keek, heeft hij een tweede, veel groter gat gemaakt. Hij had van te

voren nauwkeurig uitgemeten, aan de andere kant van de muur waar de gaten zouden komen. De rest was kinderspel. Hij heeft hier geduldig als een kat op de loer gestaan, avonden achtereen, nadat hij had ingezien, dat zijn herhaalde inbraken hem toch niets opleverden, en hem slechts in groot gevaar zouden brengen. Eindeindelijk was het lot hem gunstig: hij bespiedde de bankier toen deze het compromitterende stuk uit zijn schrijftafel te voorschijn haalde, waarop Simmonds zich een ogenblik verwijderde, en nam dit te baat om snel de steel van de stofzuiger door de opening te steken, en aldus het papier naar zich toe te halen.

— Zo moet het gegaan zijn, bromde Brand.

— Het schilderij hield hij gedurende die tijd een weinig terzijde met behulp van een stokje. Door de sterke zuiging warrelden ook de andere papieren door het vertrek. A propos, Charles, welk vak of beroep denk je dat de huurder aan de huiseigenaar zal hebben opgegeven?

— Ik heb er geen idee van.

— Wel, van reiziger in stofzuigers. Kom laat ons maar weer gaan, wij hebben hier nu niets meer te maken.

De beide vrienden daalden de trappen af en toen zij beneden waren gekomen, stelde Raffles de conciërge de vraag:

— Uw huurder op de bovenste verdieping was zeker een reiziger in stofzuigers?

— Inderdaad, mijnheer, antwoordde de man snel. Hij kwam hier met een grote, platte koffer; daar zat zijn monster in, naar hij zei.

Raffles had Brand een snelle blik toegeworpen, en de jongeman was weer eens in de gelegenheid, de schrandereheid en vlugheid van begrip van zijn vriend te bewonderen.

Zij verlieten het huis, betraden opnieuw het bankgebouw en even later stonden de beide vrienden voor Maud Simmonds. Het jonge meisje sprong snel op en ging haar bezoekers tegemoet.

— Al iets ontdekt, mylord? vroeg zij Aan de uitdrukking van uw gelaat zou ik het bijna zeggen.

— Inderdaad, Miss Maud. Ik geloof,

dat ik op het goede spoor ben. Ik weet ongeveer alles; alleen moet ik de dader nog hebben. En daarom zou ik u willen verzoeken, mij uw hond mede te geven.

Ik ben er haast zeker van, dat hij de dader spoedig zal hebben uitgevonden. Nog iets: zijn hier in de laatste weken in huis enige reparaties verricht?

Het meisje dacht even na, en antwoordde toen:

— Ja, er is een behanger geweest, die hier en daar iets aan het behang heeft hersteld.

— Ik dank u, miss, dat is mij ruimschoots voldoende. Kom mee, mijnheer Brand. Wij gaan aanstonds aan 't werk. Zoudt gij de hond even willen roepen, miss?

Maud Simmonds drukte op een belknop en zei zacht enige woorden tot de bediende die was binnentreden.

De man verwijderde zich en keerde even later terug met een grote hond, die zijn meesteres met een vragende blik en kwispelende staart aanzag.

Zij klopte het dier op de rug en zei, terwijl zij zich over de hond boog:

— Je moet met mylord meegaan en hem helpen, Sultan.

Het dier scheen het jonge meisje volkomen te begrijpen.

Hij wreef zijn brede kop tegen 't been van Raffles en keek hem knipogend aan.

— Ik geloof, dat hij al goede vrienden met u is, mylord, merkte Brand lachend op.

— Zoveel te beter, knikte deze. Hij nam de hond bij de halsband, en het dier ging gewillig mee, op een geringe aansporing zijner meesteres.

Zodra de twee vrienden het bankgebouw verlaten hadden, haalde Raffles een zakdoek uit zijn zak en liet er 't dier aan ruiken.

— Waar heb je die zakdoek gevonden? vroeg Brand verbaasd.

— Op de kamer van onze vriend, de behanger, antwoordde Raffles. Daar heeft hij hem blijkbaar laten liggen.

De hond begon aanstonds te kwispelstaarten, en sprong en rukte aan zijn band.

— Wat zullen wij eerst doen? vroeg Brand.

— Naar huis gaan en ons verkleden.
 — Als wat?
 — Als rechercheurs in burgerkleding.
 — En dan?
 — Vervolgens begint er 'n saai werkje, want wij moeten in de hele stad in derde en vierde rangs logementen navraag doen naar een man, die zich voor handelsreiziger uitgaf, en die er gedurende acht dagen niet gelogeed heeft.
 De beide vrienden begaven zich snel naar het huis in de Cromwellstreet en vermoonden zich daar zorgvuldig. Henderson, de chauffeur, had last gekregen met een der auto's, een snelle Bentley voor te rijden.

Het was omstreeks vier uur in de namiddag toen de rit door Londen begon, waarbij Raffles gebruik maakte van een lijstje uit het adresboek samengesteld.

Het geluk was de gewaande detectives gunstig, want in de buurt van de Victoriastreet, waar Raffles als bij instinct het eerst zijn onderzoek was begonnen, vonden zij al gauw in een onooglijk logement wat zij zochten: de eigenaar had onder zijn gasten een vertegenwoordiger, die juist acht dagen afwezig was geweest, en diezelfde ochtend zeer vroeg, nog voor het ontbijt, was teruggekeerd.

— Heeft hij hier soms een brief geschreven? vroeg Raffles haastig.

— Ja, mijnheer, onder het ontbijt. Hij scheen grote haast te hebben en leek nogal opgewonden.

— Weet gij of hij hier terugkomt?

— Hij zei, dat hij hier zou komen dineren.

— Goed. Wijs ons een kamertje, waar wij de gelagkamer in het oog kunnen houden.

De logementhouder gehoorzaamde. Raffles gaf Henderson de nodige bevelen, en kort daarop zaten de twee vrienden, met de hond naast zich, in een klein opkamertje naast de gelagkamer, waarvan de deur op een kier stond.

Zo zaten zij bijna een vol uur.

Plotseling stond de hond, die zich lui had uitgestrekt, langzaam op en liep kwispelstaartend naar de deur. Raffles wierp een blik door de kier.

Op geen tien pas afstand had een man met rusteloze, donkere ogen en

een gemene trek om de baardeloze mond, aan een tafeltje plaats genomen.

De hond duwde de deur verder open en liep op de man toe.

En toen gebeurde er in een tijdsverloop van slechts enkele seconden iets onverwachts.

De man zag de hond, keek woest om zich heen, greep naar zijn zak. De deur ging nog verder open en Raffles en Brand snelden op hem toe en grepen hem elk bij een pols, voor hij zijn revolver had kunnen pakken. Zij voerden hem door de gelagkamer naar de wachtende auto, die dadelijk door Henderson werd gestart.

Er werd niet gesproken, en even voor de auto de Cromwellstreet zou inslaan, liet Brand de gordijntjes voor de portieren neer, terwijl Raffles de man blinddoekte.

— Waar hebt gij het document? vroeg Raffles zijn gevangene.

— Ik weet niets af van een document.

— O, neen? Je behoeft geen uitvluchten te zoeken ik weet alles.

Snel stak Raffles de hand in de binnenzak van de jas, welke de gevangene droeg, en haalde er een aantal papieren uit, welke hij snel doorbladerde.

Hij was hier juist mee klaar, toen de auto voor de kleine tuinpoort van de villa stilstond.

Zonder door iemand te worden opgemerkt, voerden Raffles en Brand hun geblinddoekte gevangene naar het tuinhuis. Daar sloot Raffles de gordijnen, draaide het elektrische licht op, deed zijn masker voor, welk voorbeeld door Brand werd gevolgd en nam de gevangene ten slotte de blinddoek af.

De man keek knipogend tegen 't licht, naar de twee gemaskerde mannen. Toen klonk de ernstige stem van Raffles:

— Peter Pinson, wij kennen je geheim en dat van Simmonds. Twintig jaren geleden hebben jullie beiden een ernstig misdrijf gepleegd. Ik ben niet de man, om je daarvoor te rechten. Maar je wilde nadat je medeplichtige schatrijk was geworden en hij het gestolen geld opgemaakt had, hem in je macht krijgen door het stuk te stelen, waarin je medeplichtigheid door jezelf wordt

erkend. Erger nog; jij waart voornemens, het leven van een onschuldig meisje te vernietigen. Reeds heb je daardoor de zelfmoord van Simmonds op je geweten geladen, maar ik, wiens naam je nooit zult vernemen, zal je beletten verder te gaan. Dit stuk, en ook het door Simmonds getekende, behoud ik. Hier heb je vijfhonderd pond sterling, genoeg om er mee naar Amerika of Australië te komen. Want ik wil, dat je dit land verlaat, en er nooit terugkeert. En bedenken, dat je je nergens voor mijn blik

zoudt kunnen verbergen; mijn macht is grenzeloos.

Wij zullen je aanstonds naar een eenzame plek in het Hydepark brengen. Vandaar ga je regelrecht naar het Victoria-station en verlaat Londen. Doe wat ik je zeg, want doe je het niet, dan zal je ondervinden wat het wil zeggen, Lord Edward Lister te tarten.

Een uur later waren beide stukken door Brand aan Maud Simmonds ter hand gesteld.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De Hand van het Noodlot

Een kast vol **WILD-WEST-BOEKEN**

15 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST BOEKEN
VAN fl 73.⁵⁰ VOOR fl 44.²⁵
Betaalbaar met SLECHTS fl 4,— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Revolverspel. — 2. De Geest der Vergelding. — 3. Cactus Clancy rijdt, alle door Stetson Cody. — 4. Scherpschutter. — 5. Een kogel voor Billy de Kid. — 6. In de schaduw des doods, alle door Clem Colt. — 7. Storm over Powder Valley. — 8. Wanhopig avontuur. — 9. Een laffe moord, alle door Peter Field. — 10. Sluipmoord. — 11. De Bandiet van Big Bend. — 12. Grenswacht, alle door Charles H. Snow. — 13. Bloedwraak. — 14. De sheriff van Diablo. — 15. Strijd om de postkoets, alle door Gladwell Richardson.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 73,50, nu **VOOR SLECHTS fl. 44,25**, desgewenst betaalbaar met fl 4,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON Ondergetekende verzoekt te zenden de series 8
Wild-West, geheel overeenkomstig de advertentie.
Het bedrag van fl. 44.25 / de 1e term. van fl. ...., is heden
overgemaakt / wordt met 40 ct. extra als rembours bij ont-
vangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt
verlangd).
NAAM: .....

ADRES: ..... L.L.

Amsterdam
Leidsegr. 108
Tel. 31791
Postr. 60092
Gem. Giro
N 2266